

СЕРПЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.


№ 16 (938)

Ціна номера 12 коп.

АРХІФОРМАЛІЗМ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Чого він реготав

Так ото, значить, подейкоють, що Михайло Денисович дуже реготав. Аж, кажуть, за живіт тримався. Але то було пізніше.

А спочатку, щиро кажучи, просто не було особливих підстав для реготу. Спочатку було ніби так. Зібрався Михайло Денисович десь іти і попросив домочадців принести його новий костюм.

— Який то новий? — поцікавились домочадці.

— Ну, той, що його нещодавно придбав.

— Нема такого. Він уже давно списаний як використаний і зношений.

— Як це так зношений? Я ж його ще ні разу не надягав! Коли ж це ви його списали?

— А тоді ж! У момент придбання! Зразу й списали.

— Ви що, жартуєте?! — посміхнувся Михайло Денисович.

— Ми-то жартуємо. А ти хіба жартував, коли ото списував покрівельне залізо?..

Чи саме так відбувалась наведена розмова, — то для нас не дуже важливо. Для нас головне — зафіксувати, що в цей момент Михайло Денисович ще не реготав. Він лише посміхнувся.

А щодо покрівельного заліза, про яке знічев'я згадали домочадці, то з ним було так. Минулого року керований Михайлом Денисовичем цех газоочистки магнієвого заводу одержав зі складу три з половиною тонни листового заліза. І відразу ж, у момент одержання, його й списали як уже використане у виробництві. Такий зручний порядок завів собі Михайло Денисович. Скільки того заліза було фактично витрачено, ніхто, звичайно, сказати не може, бо ж списали одразу все. Але коли успішно добрались до Нового року, то на складі ще реально лежало 1840 кілограмів.

У наших кліматичних широтах Новий рік, як відомо, характеризується ялинкою, рапортом про виконання плану та інвентаризацією матеріальних цінностей. То саме під час інвентаризації Михайло Денисович оті 1840 кілограмів покрівельного заліза (а також різні сітки й труби, що теж лежали на складі цеху) про всякий падок приховав.

Коли про це стало відомо, то на Калуському хіміко-металургійному комбінаті з'явився наказ, яким начальників цеху газоочистки М. Д. Клюсі було оголошено догану. Заодно його позбавили премії за лютий. Партиком комбінату, зі свого боку, наклав на комуніста Клюсу М. Д. суворе стягнення. Ознайомившись із цими документами, Михайло Денисович знову злегка посміхнувся. Але ще не зареготав. Скажете, що тут і для посмішки аж надто великих підстав нема? Звичайно. Та, може, тому посміхнувся начальник цеху, що ніхто не став дуже копатися й цікавитись, навіщо ото чоловік приховує на складі майже дві тонни дефіцитного заліза, яке вже ні за ким не рахується і яке, відповідно, можна при певній нагоді вивезти куди завгодно.

Однак це я так, між іншим. Бо для нас із вами найголовніше — зафіксувати, що і в цей момент Михайло Денисович ще не реготав.

Зареготав М. Д. Клюса пізніше. Це коли йому сказа-

ли, що він взагалі схильний до такої тенденції — приховувати. Він, наприклад, під виглядом апаратника четвертого розряду приховує секретаря-друкарку, під виглядом транспортувальника — скарбника. Ото як почув про це Михайло Денисович, то й скопився за живіт:

— Ой, тримайте мене, бо не витримаю! Умру від сміху! Й-богу, вмру!

— Чого регочете? — запитали, коли він трохи вгамувався.

— Бо сміх один — та й год! Знайшли приховувача. Оформив там фіктивно якихось двох-трьох чоловік — а мені вже вказують. Та гляньте, що в інших робиться — не так зарегочете!

Зацікавились товариши, вирішили глянути. Реготати, щоправда, не стали. Не було підстав. Бо зіткнулися товариши з фактами кричутої несправедливості.

Ну, хіба це, скажіть самі, справедливо, коли на дослідно-збагачувальній фабриці друкарка Г. Константиневич за штатом — апаратник четвертого розряду, на сульфатній фабриці така ж сама секретар-друкарка Л. Юхман — уже електрослюсар, а на комплексі збагачувальних фабрик секретар-друкарка Є. Висоцька — просто слюсар. Чого, питаетесь, художник на сульфатній фабриці Л. Сергійчук одержує зарплату слюсаря п'ятого розряду, а такий же художник на збагачувальній фабриці М. Химинець — чомусь машиніста шлакових установок? Секретарі первинних комсомольських організацій С. Калашник та Р. Смій — так це ніби слюсарі п'ятого розряду, а такий же секретар В. Заболоцька — уже всього-на-всього старший робітник, хоча теж п'ятого розряду. Але найбільше, мабуть, образили М. Бережницького. Ну, нехай керівник духового оркестру М. Лещинський — наче забійник п'ятого розряду, з тим що можна погодитись. Але чому Т. Мельнику платять гроші як слюсареві п'ятого розряду, а йому, Бережницькому, — тільки як слюсарю четвертого розряду? Чим, питаетесь, Мельник кращий? Тим, що він фактично працює футболістом? Але ж і Бережницький працює велосипедистом! Спробуй за такого ставлення зайняти пристойне місце на чергових велогонках! От, й-богу, візьмета й приде останнім. І я, чесно кажучи, не осуджуватиму його. Бо не можна, справді, людей кривдити!

А я ж усіх скривдженіх і не перелішив. Де вже! Бо ж лише на одній сульфатній фабриці виявили двадцять двох слюсарів-апаратників, старших майстрів, які фактично працюють секретарями, друкарками, художниками, футболістами й велосипедистами. А всього по комбінату таких виявилося понад сто чоловік.

Мені розповідали, що на комбінаті з цього приводу готують спеціальний наказ. Наче є чітка вказівка увіннити футболіста й велосипедиста. Про інші заходи мене, щоправда, детально не інформували.

А втім, то вже не моя справа. Моє завдання було — розтлумачити всім, чого саме реготав Михайло Денисович.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

ВЕРЕДЛИВИЙ КУРОРТНИК

Курортник у зажурі з пляжу йшов:
— Я місця там для себе не знайшов!
Такий хотів я вибрati куточок,
Де був би затишок і холодочек,
Де міг би я розклсти речі,
Де не було б навколо малечі,
Не грали хлопці у м'яча,
Джаз не гримів із приймача,
Щоб міг я тихо і спокійно
У далину дивитись мрійно
І віддаватися дрімоті —
Як це роблю я на роботі.

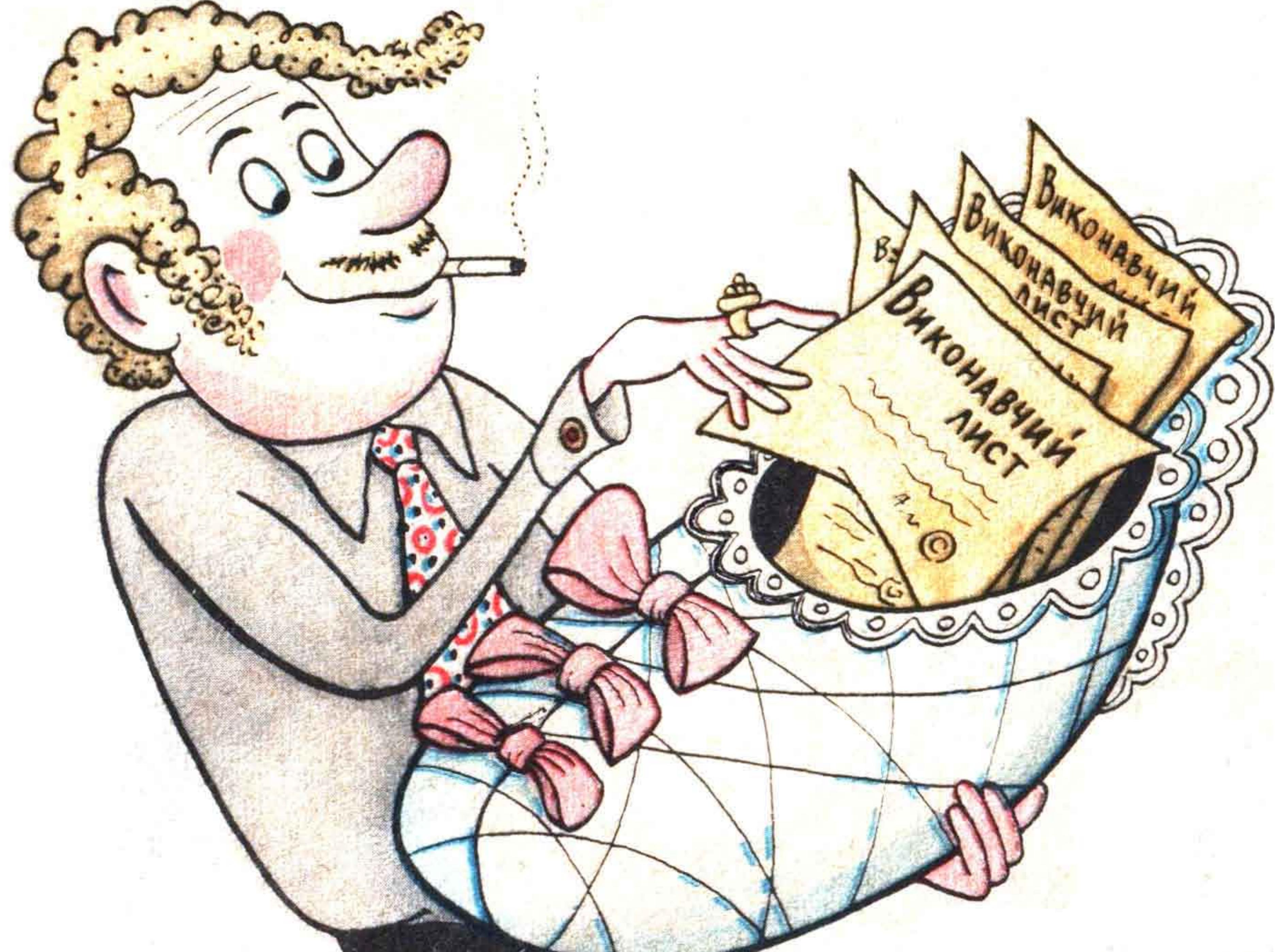
ДОБРОЗИЧЛИВА ЖІНКА

— Бережи здоров'ячко своє,
Як утратиш, не повернеш потім,
В мене лиш одна порада є:
Не хвилуйся, любий, на роботі —
Потихеньку, обережно дій,
В суперечках не доходь до краю, —
Вистачить і того, любий мій,
Що тобі я вдома допікаю!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Ніжний татусь.

СПРОСТОВАНА СЕНСАЦІЯ

Кілька місяців тому наукові кола Дніпропетровщини були приємно схвилювані звісткою, що на території села Новокалинівки Широківського району знайдено сліди стародавньої цивілізації. Прибула на місце археологічна експедиція виявила залишки водопроводу, обладнання до млина, а також статую якогось божества.

Появі кількох нових дисертацій на історичну тему перешкодило правління місцевого колгоспу «Червона Україна», яке дало документи, що свідчили: предки не мають ніякого відношення ні до водопроводу, ні до млина, ні до статуй. Усе це колгосп купив за тридцять п'ять тисяч карбованців, а древнього вигляду набрало воно під впливом сонця, вітру і дощів.

ДОРОГА ЩАСЛИВЦІВ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Про деяного кажуть: народився в сорочці. Але, як правило, кажуть вже після того, як людина щасливо з чого-небудь виплуталася або ж виграла в лотерею чи спортлото.

Начальник шляхово-експлуатаційної дільниці № 668 т. Стельмах розробив методу, за якою таких щасливців можна розпізнати заздалегідь. Експериментальним полігоном служить тридцятинілометровий відрізок шляху від Лубен до села Чорнухи, за стан якого відповідає т. Стельмах. Водія чи пасажира, які подолають цю відстань, не потрапивши в аварію або серйозну пригоду, можна сміливо вважати такими, що народилися не тільки в сорочці, а й у штанях чи спідниці.

Апофеоз туризму.

1. ВИКРАДЕНИ АВТОБУСИ

Сталося це несподівано. І головне — серед білого дня... В автотранспортну контору № 3 тресту «Миколаївводбуд» прибула міліція. Конкретніше, державтоінспекція. Відповідно до своїх обов'язків, вона, інспекція, вирішила проконтролювати технічний стан автотранспорту. У начальника контори т. Кирикова попросили список занаряджених автобусів. Він подав і запевнив, що все нормальні. В автопарку стоїть 86 машин, готових, як кажуть, при першому натиску на педаль зірватися з місця.

Коли ж автоінспекція від списків перейшла до автобусів, то виявилося, що на лінію можуть виїхати лише 18 машин. 27 не відремонтовано, а двадцять трох не було взагалі.

— Де машини? — поцікавилися товариші з автоінспекції.

Товариш Кирисов знизав плечима. Кинулися до начальника гаража Коржова.

— Може, вкрали? — запитали його.

Коржов тільки руками розвів. Мовляв, не бачив і не чув.

Кинулися на пошуки. І незабаром усі 23 автобуси знайшли. Одні стояли під сарайми, інші — під парканами, деякі на городах в різних районах міста Миколаєва. Але всі — «вдома». У шоферів автотранспортної контори № 3 тресту «Миколаївводбуд».

Коли керуючому трестом т. Левенцову і його заступникові т. Савицькому доповіли, що державні автобуси перетворилися в цій конторі на власні, що їх там постійно «викрадають» і використовують, як кому відідно, керуючий несподівано розкри-

чався. І було чого. Це справді неподобство.

Але, як виявилося, не з боку шоферів, а з боку автоЯнспекції.

— Чому ви сунете свого носа до чужого проса? — запитав керуючий.

— Це самоправство. Ви нам зриваєте плани, заважаєте роботі. Я вас...

Далі представники автоЙнспекції товариша Левенцова вже не слухали. Все було ясно: як поводиться керуючий, так тримають себе і його підлеглі.

сподівано лунає тривожний міліцейський свисток...

— Куди на червоне світло ідеш? Ти що, п'яний?

— Гальма несправні, — розгублено відповідають водії. — Вчора ж із ремонту... Сказали, що все в порядку...

— Усе в порядку, — це ж каже і директор автопідприємства № 14121 В. Савун. — П'яних у нас на лінії не буває.

Бувають тільки невідремонтовані своєчасно автобуси. Але він про це вголос не каже.

Б. СИНЕЛЬНИКОВ,

начальник відділу управління державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ УРСР.

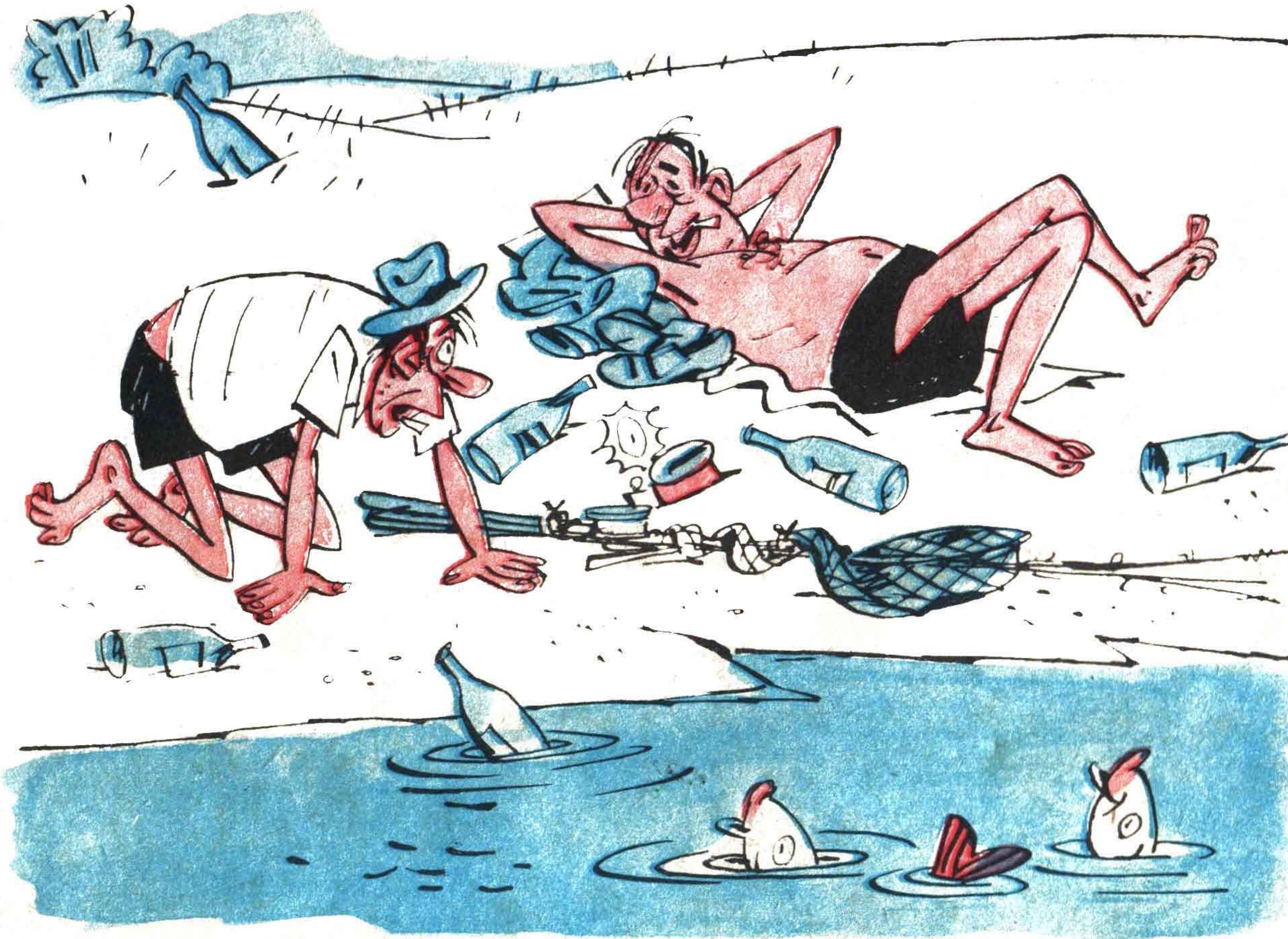
2. УСЕ В ПОРЯДКУ

Зовсім інший стиль роботи в автоЯнспекції № 14121 того ж таки міста Миколаєва.

Тут водії подають заявки на ремонт автобусів, здають машини ремонтні бригаді. Бригада бере заявки, потім — доміно. У заявках ставить відмітки «ненадійності ліквідованих» і йде забивати «козла». Хто виявляється «п'яним лишнім», той лягає у ті ж невідремонтовані автобуси і відпочиває.

А коли вранці водії сідають за кермо і під першим-ліпшим світлофором натискають на гальма, то не-

— Васю, пора додому, змотуй вудочки!
— А я їх ще й не розмотував!

Літературна пародія

ПОРАДА ЛІТО-ЛІТЕЧКА

Хилить яблука червоні
Вересневий тихий сад.
На оранжевім осонні
Кличу літо я назад.
І верта воно до мене
Поза стежку, поза тин...

(Василь ДІДЕНКО. «Дзвонянтъ конвалії». «Молодь». 1972 р.).

На оранжевім осонні
Якось я в садку сидів
І на яблука червоні,
Що спадали з віт, глядів.

Стало нудно і самітно,
Сіяв сум осінній сад.
І почав прохатъ я літо
Повернутися назад:

«Літо-літечко зелене,
Я тобі, як брату, рад...»
Раптом... що це? А до мене
Літо й справді суне в сад.

«Хто це зве мене так ніжно?
Хто тут синіє у журбі?
Ти, поєте? Дивовижно!
І не соромно тобі?

Я своє вже відробило,
Відбуло, відціло,
Чесно людям послужило
І от — в історію пішло.

Заклик свій тобі я слало
З гір, річок, гаїв, полів.
З міст і сіл щосили звало.
Де ж ти був? В садку сидів?

Зараз кличе осінь — чуєш? —
В ногу з нею кронуватъ.
Не прогав! Бо взимку будеш,
Як мене, її гукаты

Емілія САТАЛКІНА.

НЕЧЕСНИЙ

Який нечесний
Сава Краснобай!..
Уперше бачу отаку
людину:
Йому давали всі
лише на чай,
А він купив... машину.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Кислиця Клим
В часи прийому
Зганя на людях
Всю оскуму.

ВАЖЛИВА ПРОБЛЕМА

Усе життя
Трудивсь Мудрак
Над тим,
Чи скоро свисне...
Рак.

Анатолій КЛИЧКОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник цеху № 4
Миколаївського заводу
«Океан» Коршунов В. В.
з любові до більшого
пішов навіть на порушення фінансової дисципліни. Більшім виявився його зять, якому він нарахував вищу, ніж визначено штатним розписом, зарплату.
Лист про це надійшов до редакції «Перця».

З Миколаївського міського фінансового відділу повідомили, що факти підтвердились.
Комітет народного контролю Корабельного району м. Миколаєва оголосив Коршунову В. В. суверну догану з попередженням. Порушення фінансової дисципліни ліквідовано.

ВУСА № 3

ГУМОРЕСКА

решті підійшовши впритул, помацав у мене під носом (я навіть чхнув) і сказав:

— Ясно. Вам пасують вуса номер три.

— Гаразд,— кажу,— вам видніше. Хай будуть і номер три. Тільки мені, щоб через два тижні... У мене — прем'єра...

— Через два тижні нічого не буде,— розвів майстер руками.— Немає зараз матеріалу. А тому виготовляємо вуса лише із матеріалу замовника.

— Як це з матеріалу замовника? — не второпав я.— У мене немає нічого підходящого. Хіба що із старого батькового кожуха вовни настригти?..

— Навіщо кожух стригти? — майстер знову помацав у мене під носом, і я вдруге чхнув. — Будьте здорові... Ось де у вас матеріал. Два-три тижні не поголіться, от і буде вам натуральний матеріал. Тоді й приходьте на примірку.

Так я і зробив.

Приходжу через два тижні з «власним матеріалом». Під носом, звичайно.

Посадив мене майстер у крісло, оглянув вуса, для чогось посмикав іх і зрештою вигукнув:

— Чудово! Це якраз те, що треба! Можете сміливо виступати на сцені. Ніхто й не подумає, що бутафорські. За справжні сприймуть.

— Так це і є справжні вуса.

— Тоді чого ж ви хвілюєтесь? — майстер виписав квитанцію. — Ідіть у касу і платіть згідно з прейскурантом.

— За що? — спантеличився я.

— За вуса! — бадьоро вигукнув майстер. — Та ви не хвілюєтесь, з власного матеріалу буде дешевше.

Заплатив я в касу за «вуса номер три із матеріалу замовника», а мила дівчина, ота, що приймала в мене замовлення, тільки руками сплеснула:

— Як вам вуса личать!

— Дякую...

— Наче справжні!

— Та вони і є справжні,— кажу їй.

— Бачите, як ми добре обслуговуємо клієнтів,— заторохтує дівчина. — Ось вам книга скарг і пропозицій... Напишіть, будь ласка, подяку.

І вона подарувала мені таку чарівну посмішку, що відмовити я просто не міг...

Зітхнувши, я написав таке:

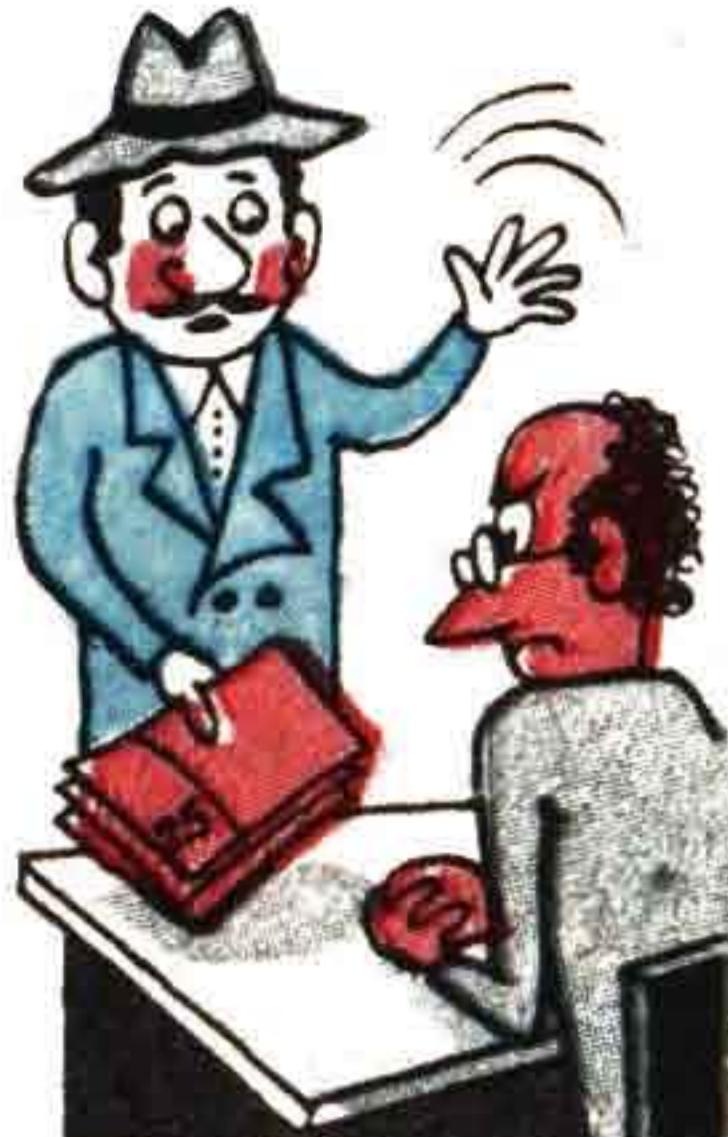
«Дякую чайним працівникам Будинку побуту за те, що допомогли мені вирости під моїм носом вуса № 3».

— Спасибі,— мила дівчина провела мене аж до порога.— Коли що треба... Бороду там чи що... Одне слово, не соромтеся, заходьте. Ми завжди охоче вам допоможемо...

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

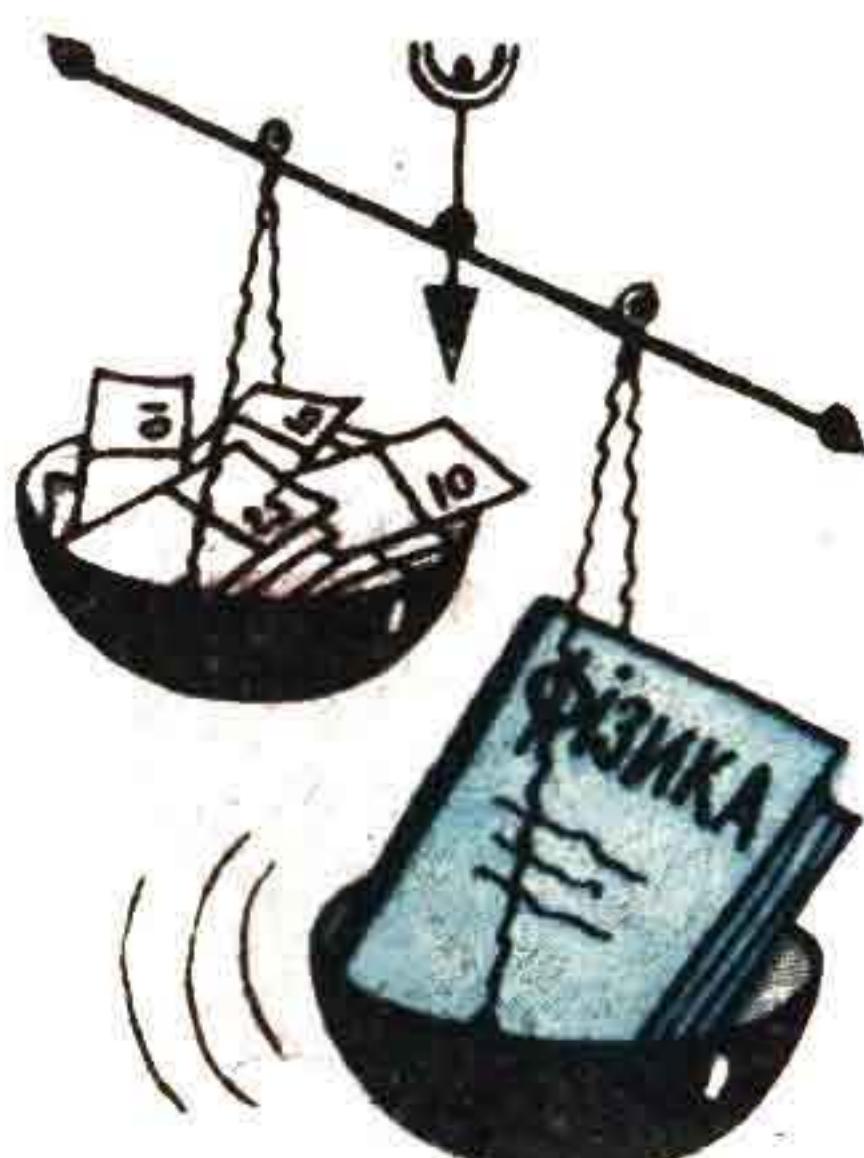
КАСА для лоботряса

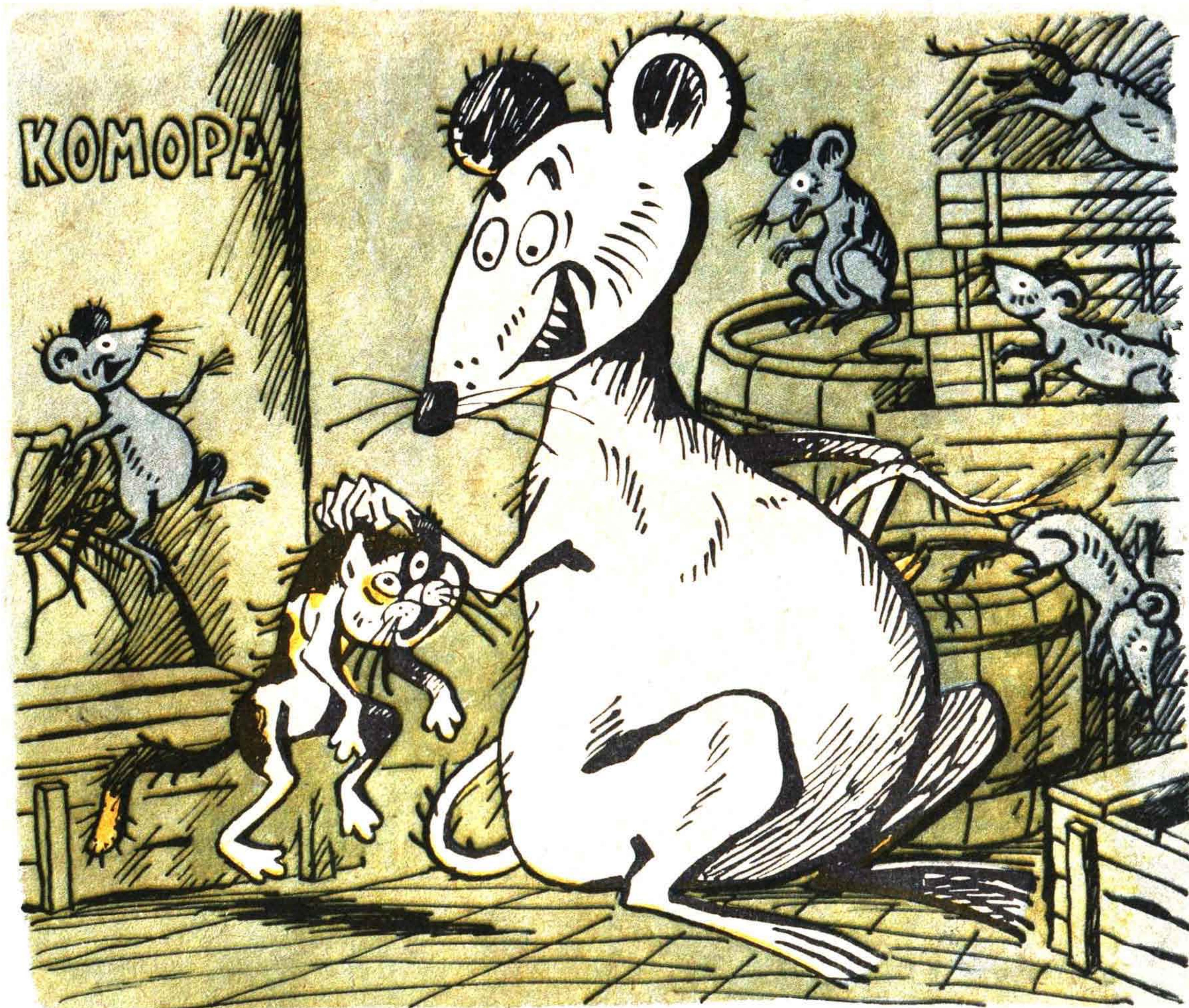
Продав Архип кабана, дворічну телицю:
«Тепер, — каже, — повезу сина у столицю.
Хочу його проштовхнути як-небудь до вузу,
Щоб не сіяв у весь вік, як я, кукурудзу...»
Приїхали батько й син в інститут столичний:
Біганина в коридорах та гамір незвичний.
«Іди, сину, — мовив батько, — іспити складати,
А я піду протекції для тебе шукати». Зайшов Архип до ректора, помовчав хвилину, Далі й каже: «Поможіть стати студентом сину. А на це мені не жаль гарної копійки, Тільки ж зробіть, щоб синок не одержав двійки». Ураз ректор як скипів, по столу як гахне: «Та ви знаєте, що це криміналом пахне!» Поки батько з калиткою усюди носився, Синок його на фізиці з тріском провалився. Вертаються засмучені в село із столиці: «Оце б тобі, дурацюго, надавати по пиці! Чи не міг ти ту фізику скласти хоч на трійку? Тоді б мені легше було підсунуть копійку». «Та я, тату, засипався на законі Ома». «Будеш тепер через Ома рік стовбичить дома...» Продав батько іще й льоху — поповнилась каса. Хоче-таки проштовхнути у вуз лоботряса. А він ніяк не здолає того перелазу Ні з другого, ні з третього, ні з п'ятого разу... Стелеться під ніж дорога уже й шостій льосі, А синок ніяк не втамить того Ома й досі.

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

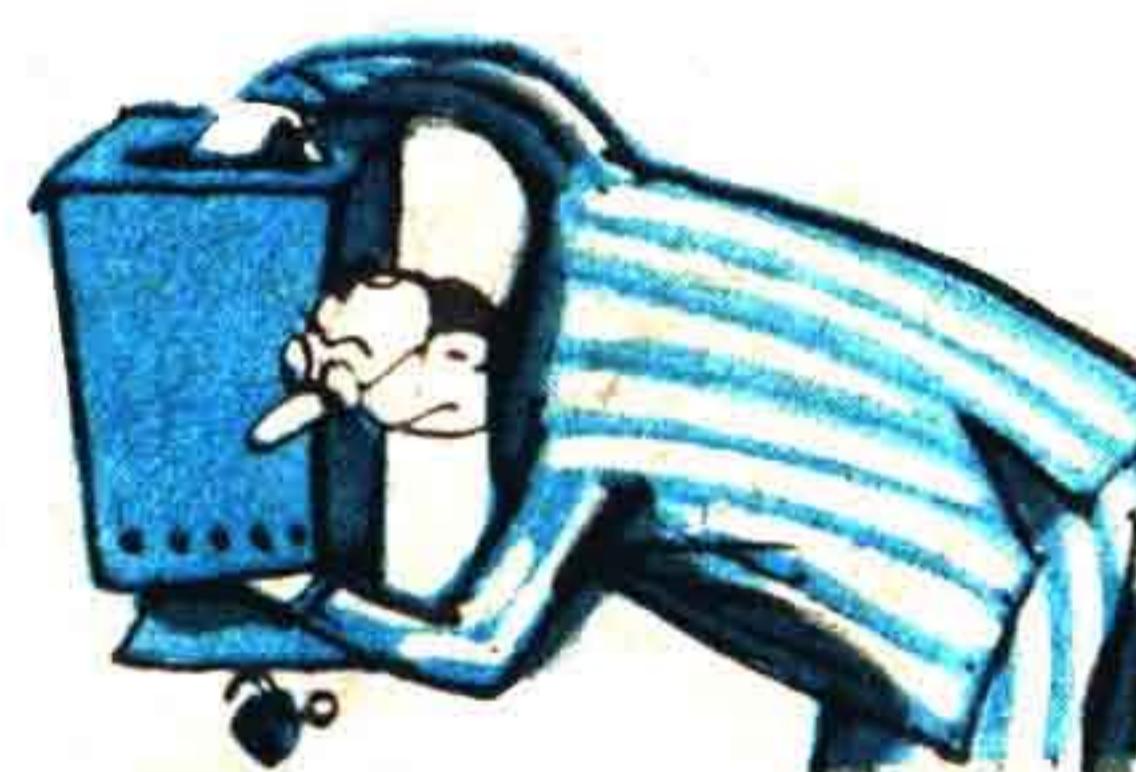

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ти як сюди потрапив?!

За новим методом

Начальник відділення зв'язку Галина Василівна Коротун, ввійшовши до контори, негайно зібрала штат.

— Товариші, — почала урочисто, — бачили вчора по телевізору комедію Квітки-Основ'яненка «Шельменко-денщик»?

— Бачили, — дружно відповіли працівники.

— Які висновки зробили?

— Гарна комедія. Посміялися...

— І тільки?

— А що ж іще?

— Гаразд. А як вам Кирило Петрович Шпак сподобався?

— Отой, що читав «Московские ведомости» тільки за минулій рік?

— Він-він. Брав торішню підшивку і без хвилювання та переживань одразу ж дізнавався, як закінчився військовий конфлікт між європейськими монархами і кого з принцес вибрав у наречених герцог Беррійський.

— А яке це має відношення до нашого відділення? — поцікавився хтось.

— Пряме, — твердо відповіла Галина Василівна. — Навіщо нам зайвий раз хвилювати людей: там землетрус, там повінь, там, гляди, хтось

недовиконав плану по виготовленню кінських підків — все це нервеу людів, створює пессимістичний настрій. Отож давайте доставляти газети... Ну, поки що не раз на рік, а, скажімо, раз на десятиденку. За той час повінь спаде, на місці повалених будинків почнуть споруджувати нові, а підків наштампують стільки, що вистачить усьому кінському поголів'ю... Зрозуміли, в чому сенс? У передплатників — море оптимізму, чудовий настрій, а нам, крім усього, ще й економія коштів. Otto від сьогодні застосовуємо новий метод. I почнемо з того, хто найбільше передплачую в нашому селі. Хто, підкажіть мені?

— Шпак.

— Хто-хто?

— Шпак, Дмитро Миколайович: у нього — «Ізвестия», «Прапор перемоги», «Красная звезда», «Комсомольская правда», журнали «Перець», «Радянська жінка» тощо.

— Дивний збіг, — посміхнулася начальник відділення. — Тільки той, літературний Шпак, сам оберігає свої нерви, а про цього вже ми з вами потурбуємося. Отже, за роботу!

* * *

Така чи не така відбулася розмова у відділенні зв'язку, але інвалід Вітчизняної війни Д. М. Шпак та 550 інших передплатників села Тарасівки Троїцького району на Ворошиловградщині стали отримувати газети й журнали за новим методом — раз на десять днів. «Помагають» їм у цьому не лише Г. В. Коротун, а й начальник Троїцького вузла зв'язку Ю. М. Невзоров, який не дає всюдихода для пошти під час негоди, і голова артілі ім. Леніна В. Ф. Заруба — цей відмовляється укласти із зв'язківцями угоду на транспорт, щоб вчасно доставляти своїм же колгоспникам газети й журнали.

Тож і отримують тарасівці пошту оберемками. І читають пресу, як той герой із комедії Г. Квітки-Основ'яненка — за минулі числа. Тільки чомусь не проявляють оптимізму й радості. А навпаки — хвилюються, нервують, скарги шлють. Не сприйняли, очевидно, нового методу.

І. НЕМИРОВИЧ.

Спитав я одного спеціаліста:
 — Скажіть, чи можуть шофири літати?
 — На чому? — перепитав спеціаліст.
 — На своїх вантажних автомобілях, — кажу.
 — Дурниці! — махнув рукою спеціаліст. — Такого не буває.

— Буває! — стояв я на своєму. І припера спеціаліста до стіни фактами. — Ось, — підсунув йому під самий ніс документа. — Накладна на вантажну автомашину ЗІЛ-130 Житомирського автооб'єднання. За її кермом сидів Д. Б. Горай. Возив щебінку, бетон, будівельні конструкції. А швидкість розвивав 500 кілометрів на годину.

— Дурниці!!! — замахав спеціаліст уже не однією, а обома руками. — Така швидкість під силу тільки літачку, а тут — вантажна автомашина...

— А от «МАЗ-503». Отой, що бере у свій кузов цілий вагон вантажу. С. П. Левченко — водій цього ваговоза — розвиває на ньому ще більшу швидкість. І

ливо — коли йому припікає. Коли автотранспорт до засірізу потрібний, а його першо-ліпшої хвилини можуть забрати і перегнати на інший об'єкт. За таких критичних обставин він, замовник, що завгодно підпише, яку завгодно накладну оформить, аби тільки ти від нього нікуди не тікаєш. Кузов твого ваговоза розрахований на 5 тонн вантажу, а він, не моргнувши оком, власноручним підписом підтверджує, що возив ти двадцять п'ять. І що юзив ти на своїй автомашині не із звичайною швидкістю, дозволеною правилами вуличного руху, а ширия в повітрі, наче турбореактивний літак.

Отак, спираючись одним крилом на податливого замовника, а другим — на власну фантазію, шофири об'єднання за якийсь рік налітали 1 мільйон 600 тисяч кілометрів, ніякими лічильниками не відміряючи, і перевезли 687 тисяч тонн вантажу, якого ніхто ніколи не бачив, бо існував він лише уявно. Ото тільки гроші за цю уявну послугу замовник переплатив не уявні, а цілком реальні: 206 тисяч карбованців.

Отут, передбачаю, у когось на обличчі може з'явитися іронічна посмішка: «Переплатив... Яка ж це переплата? Просто гроші перекладено із однієї державної кишень в іншу».

На перший погляд, так воно ніби і є... Але — тільки на перший погляд. Бо коли придивитися уважніше, то виявиться, що поміж отими двома державними кишеньми чатувала ще одна — широко розкрита кишеня здирника. До неї, в основному, і потрапляли незаконно одержані гроші. Тому ж водію Д. Б. Гораю, наприклад, який — пригадуєте? — демонстрував фантастичні польоти на автомашині ЗІЛ-130, бухгалтерія Житомирського автооб'єднання місяць у місяць нараховувала по 700—800 карбованців зарплати. Анітрохи від нього не відставали й інші «каси» з посвідками шоферів першого, другого і третього класів. Вони класично обводили довкола пальця замовників, і ті стогнали, але платили, платили і знову ж таки стогнали...

Якось, кажуть, той інший стогн долинув до Міністерства промислового будівництва УРСР. Ох, і влетіло ж тоді керівникам Житомирського автооб'єднання! Ох, і влетіло!! Олександру Іллічу Жигорі — директорові об'єднання — влетіло 829 карбованців, головному інженерові Миколі Васильовичу Духничу — 838, начальникові відділу експлуатації Володимиру Івановичу Шестоухову — 711. По 300, 400, 500 карбованців премії за високі показники, досягнуті автогосподарством, перепало головному бухгалтерові Станіславу Григоровичу Безшкурому, начальникові планового відділу Катерині Захарівні Катренко та багатьом-багатьом іншим майстрям окозамилювання.

А що — старалися люди! Вміло керували польотами своїх соколів. Уперто шукали і таки зчадили можливості здобувати фантастичні успіхи без затрат праці та енергії.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перся.

м. Житомир.

СХІДНА ПРИТЧА

Дійшла до нас ця притча із мороку віків,
 Її поет Сааді раз баям розповів.
 Якщо зібрались ми, то маємо нагоду,
 Послухати гуртом
 глибоку мудрість Сходу...

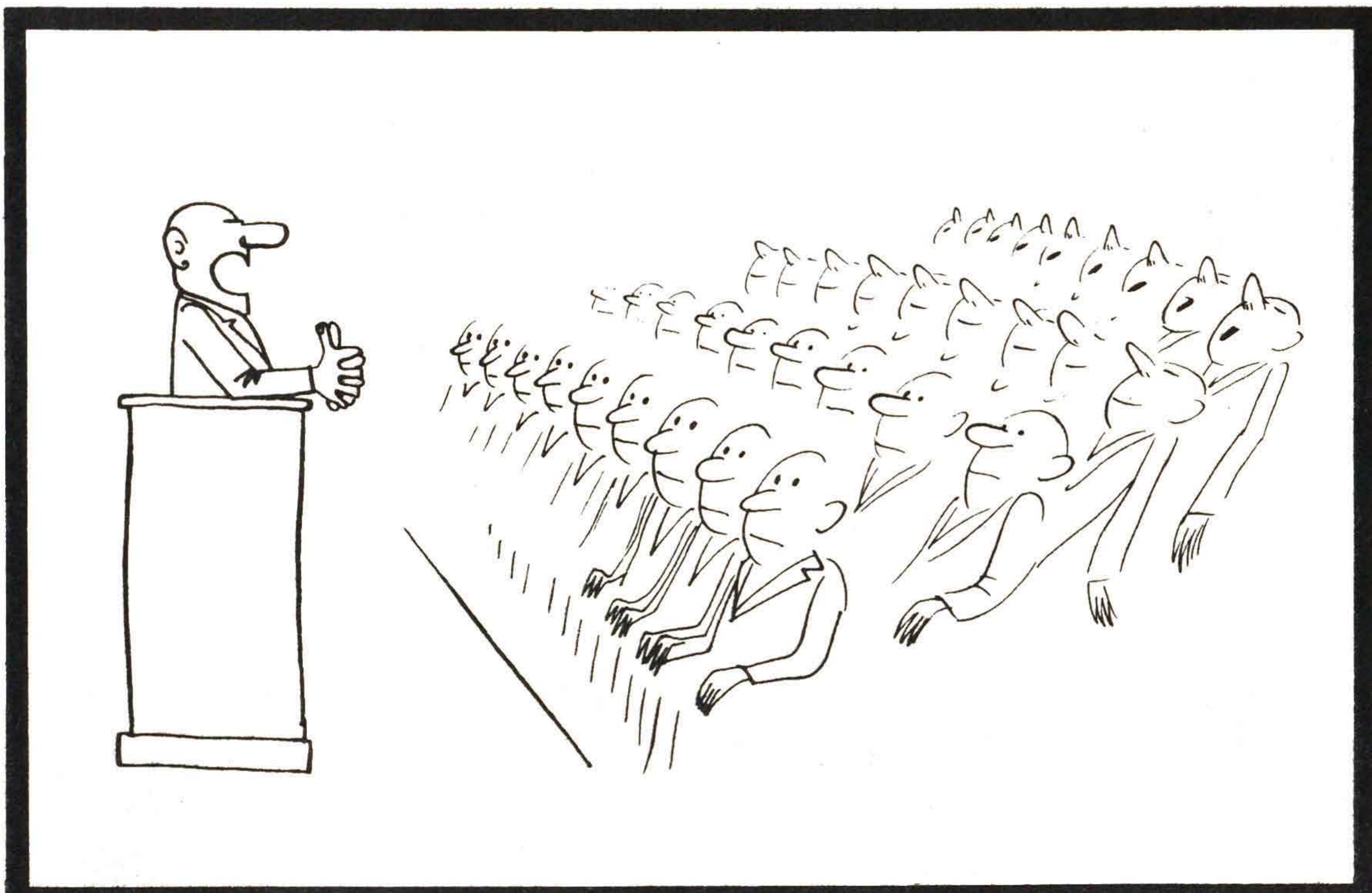
В однім південнім місті, і древнім, і далекім,
 Де другу каже друг: «Кунак, селям алейкум!»,
 У сиву давнину з походу йшов мамлюк,
 А поруч з ним — ішак (по-нашому — віслюк).
 І всяк, хто їх стрічав, уражено спинявся
 І в того віслюка з пошаною вдивлявся,
 Чи дервіш то, чи бай — поклони бив земні
 (Бо золота мішок осел ніс на спині)...
 А натовп все росте, дедалі більше гусне,
 Від гордощів осел, ну, мало що не лусне.
 Та тільки-но зняли прислужники мішка —
 Ніхто й не глянув більш на того ішака.

* * *

Сучаснику! Якщо ти пост зайняв якийсь,
 Уважно на всі боки роздивись,
 Бо може статись так, як натякав Сааді,
 Що всенікша шана та — лише... твоїй посаді.

С. БОРОДУЛІН.

м. Луцьк.

Без слів.

Ювілейна комісія Перця доводить до відома громадськості, що у серпні 1974 року намічається урочисто відзначити такі славні дати:

П'ЯТУ РІЧНИЦЮ від дня початку спорудження водопроводу в колгоспі «За мир» Талалаївського району Чернігівської області. Винуватець торжества — районне об'єднання «Сільгосптехніка» — готовиться під час святкування від пузя напоїти колгоспників водою, привезеною з райцентру.

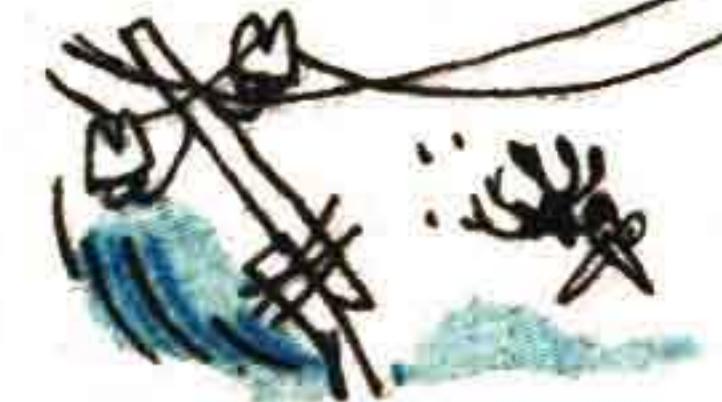
ЧЕТВЕРТИ РОКОВИННИ, відко-ли Володимир-Волинський міжколгосбуд (Волинь) буде ремонту майстерню в колгоспі імені Орджонікідзе. Керівники міжколгосбуду підшукують пристойне приміщення для проведення ювілейного засідання, оскільки в недобудованій майстерні це робити небезпечно: стіни уже один раз завалювалися, отож немає ніякої гарантії, що вони не впадуть у друге.

ПЕРШУ РІЧНИЦЮ від того дня, як працівники Іллінецького районоб'єднання «Сільгосптехніка» (Вінницька область) одержали запевнення від начальника лінійного вузла зв'язку М. С. Бондаря, що контору механізованого загону буде врешті-решт телефонізовано. Вузол зв'язку готове до свята пам'ятні сувеніри — іграшкові телефони.

ПЕРШУ РІЧНИЦЮ великого ходіння жителів села Кузьмин Городоцького району на Хмельниччині до керівництва місцевої електромережі з проханням замінити аварійні стовпі, що втратили будь-який з'язок із землею і тримаються виключно на дротах. Оскільки перше ходіння не дало ніяких наслідків, мешканці села вирішили відзначити ювілей другим ходінням за тією ж адресою.

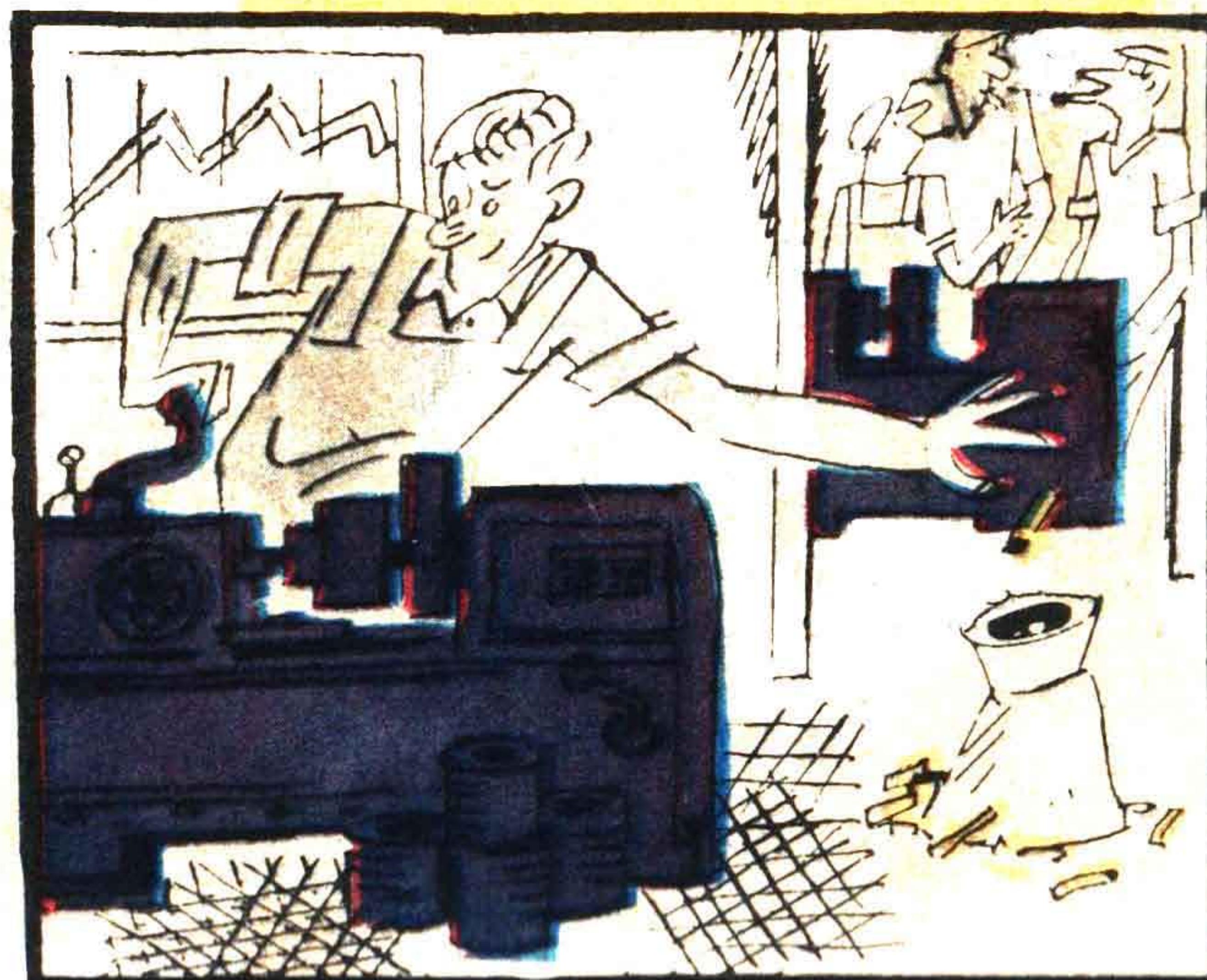
Незвичайні ситуації

— Став я бюрократом, відірвався
од людей. Хочу років зо три на будо-
ві кельмою попрацювати!

— Мамо, та поживіть у нас ще хоч років п'ять, а
тоді й до Миколи перейдете, як захочете!

— Кидаю курити! Курило працова-
ти заважає...

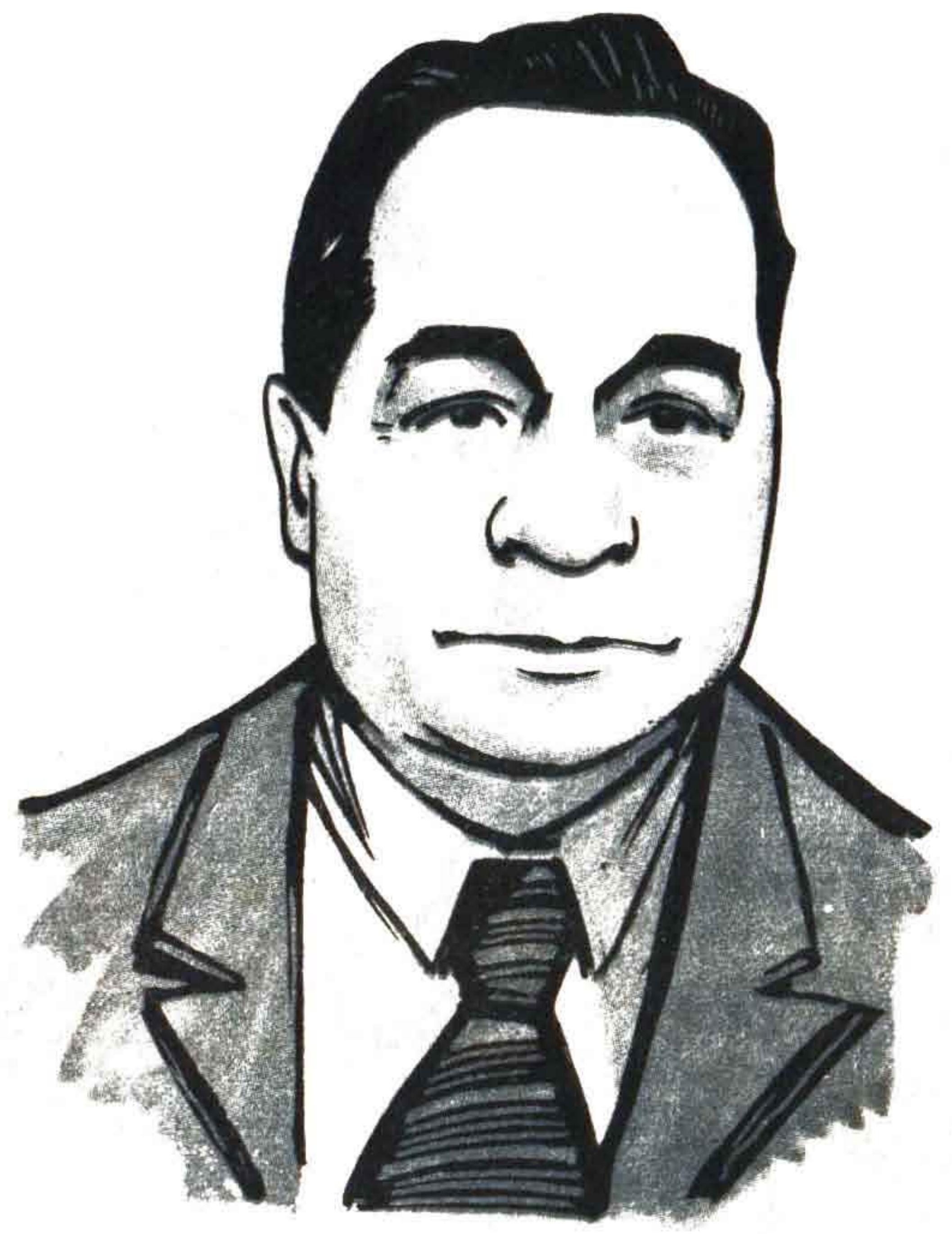
без слів.

— А це вам за гостру й принципо-
ву критику на мою адресу!

— Тут купатися небезпечно: раків-
аж кишить.

Петро КОЗЛАНЮК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Минає сімдесят років від дня народження українського радянського письменника Петра Степановича КОЗЛАНЮКА, автора широко відомої трилогії «Юрко Крук» та багатьох інших творів. Він активно, по-бойовому виступав також і в жанрі гумору та сатири.

Друкуємо один із сатиричних творів письменника.

На вулицях старовинного Львова найповніший розгардіш. Тікають гітлерівці «нах Пшемисль». Евакуються вони вже таки серйозно.

А в будинку «Просвіти» відбувається останнє засідання так званого «Українського центрального комітету». Головує заражений заподанець Кубійович.

— Панове, — починає він хріпко з-за президіального столу, — з огляду на всяку неприємну евентуальність у нашому гебітскомісаріаті, я ходив зранку до німецьких відповідальних чинників просити аудієнції. Але пан Вехтер уже виїхав, ніжчи відповідальні чинники також пакують саквояжі, і взагалі нема вже з ким говорити. Тому я вирішив скликати вас на надзвичайне засідання УЦК. Ми ся зібрали тут нині, панове, задля того, щоб, яко визнаний німцями провід тубільної нації, віршити, що нам евентуально діяти в даній ситуації. Слово про політичне становище в Лембергу має редактор пан доктор Іван Німчук.

Редактор Німчук неспокійно виглянув у вікно на вулицю.

— Я думаю, панове, що говорити мені багато не треба, — сказав він

Володимир Кубійович — один із запеклих ідеологів українського буржуазного націоналізму, прислужник гітлерівської розвідки.

У роки другої світової війни був головою так званого «Українського центрального комітету», створеного фашистами.

Петро КОЗЛАНЮК

КЛОПОТИ ПАНА КУБІЙОВИЧА

глухо. — Становище нині для всіх уже ясне. Треба тікати. Я, панове, скінччив.

— Я прошу голос, — загудів з кутка Юрія Шкрумеляк.

— Прошу, пане Шкрумеляк.

— Най то все шлях трафіт! От що я скажу, панове. Пан Німчук запевняв нас, що німці цілий світ завоюють, а нині каже: тікати. Добре то ось панові Гординському, що він глухий і нічого не чує, що діється. А я чує від усіх тут присутніх, що червоні вже ось-ось коло Львова, і місця собі ніде не знаходжу. Бігмел! У мене ж, панове, і хата своя на Личакові, і меблі, і діти, і три жінки, як знаєте. Крім того, я такі писав Гі-

леру вірші, що хоч утопися в Полтві зі страху, коли фашистів не буде...

Голос із зали:

— А я, дурний, теж так запаскувся, що вже й язиком не оближешся Голова:

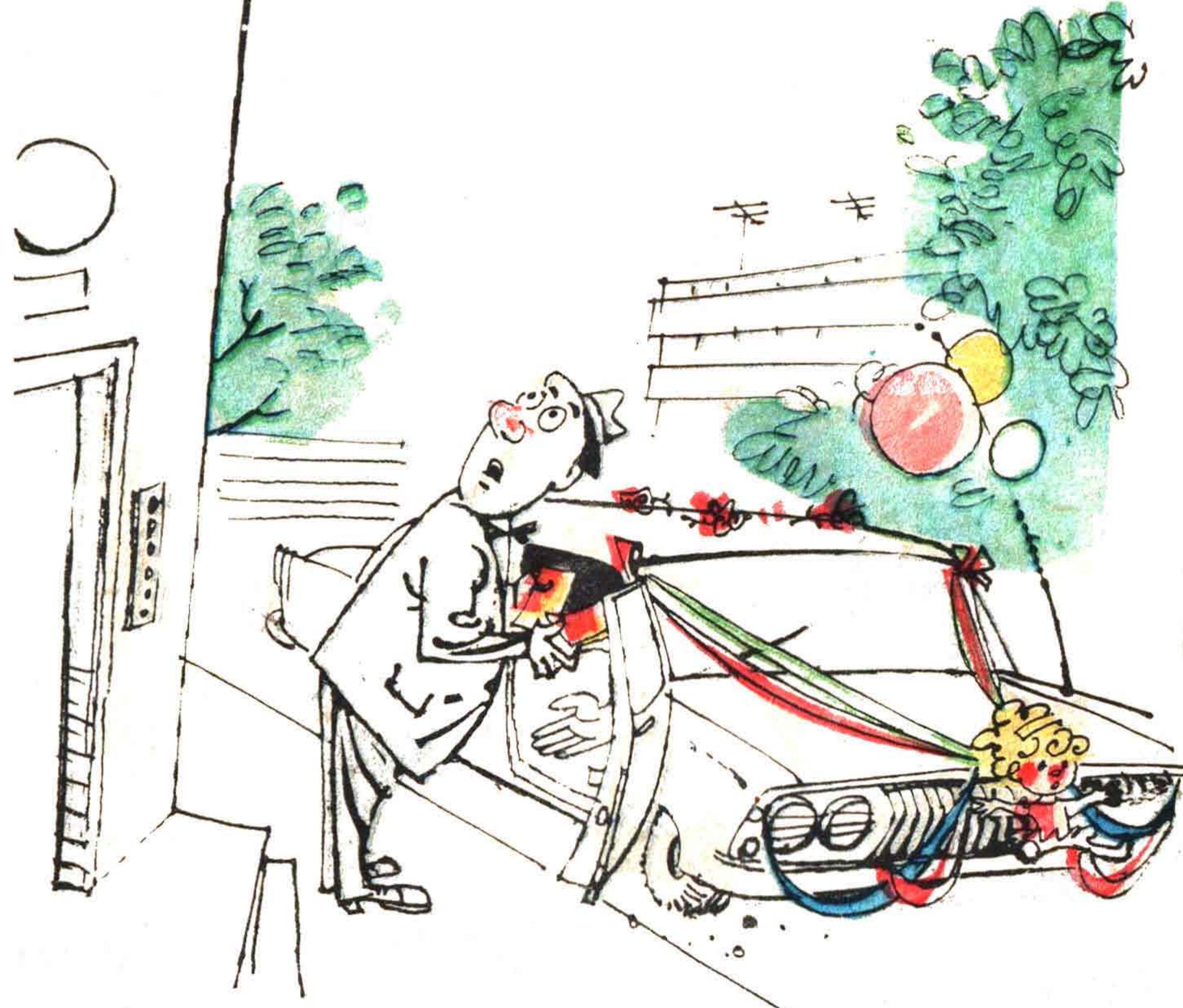
— Прошу не перебивати, пане Ендик. Запаскувся не тільки ви один тут у зали. Кінчайте, пане Шкрумеляк.

— Що я хотів сказати? Ага! Панове! Коли вже стоїть справа про евентуальну втечу зі Львова, то я прошу УЦК вияснити нам, по-перше: куди тікати, по-друге, — чим тікати. Це все.

— Пан Аркадій Любченко має голос.

— Вельмишановні панове! Кім! Як запрошено гість на засідання УЦК, я хочу тільки вияснити вам одну формальну обстановку. З дорученням президії нашого шановного УЦК я ходив сьогодні в гестапо просити, щоб нам визначили: а) місце для нашої евакуації і б) дали нам машину або залізничні квитки на проїзд. На це весяною була одержана відповідь: «Ідіть ви під сто чортів». Говорю вам це, панове, у великому секреті. Це справа важливого політичного значення...

— Ви закінчили, пане Любченко?

— Петре, зажди, не відпускай машину, бо молоді вже йдуть подавати заяву про розлучення.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Клименко О. П. працював начальником військово-облікового столу Юріївської сільради на Вінниччині. Скоріставшись безконтрольностю з боку голови сільради, він почав видавати деяним громадянам довідки на право торгівлі продуктами з межами району.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Та відчепися ти од мене! Яка я тобі Емма, я Едик!

ДВОЛИКИЙ І СЛИМАК

— Скільки вас влезти в одну черепашку?
— Та й одному поміститися вакко...
— Що ж, до людей вам далеко таки:
В декою з нас влезти два слімаки...

ЛЕДАЧОМУ ФЛЮГЕРОВІ

Таку ледачу вдачу мав —
Що вже й за вітром не астигав.

ОДНОМУ ЛІТЕРАТОРОВІ

Признайтесь, що таке у вас:
Чи кінь троянський, чи Пегас?..

МОДЕРНІЗАЦІЯ РЕЦЕПТУ

Є давній засіб від біди:
Мовчи, набравши в рот води.
Ось так і Клім.

Хіба що тільки —
Замість води набрав... горілки...

ОБГАНЯЮЧИ ЧАС

«Ми, — кричить цей чоловік,
Обганяєм час крилато!..»
Наперед за цілий рік
Він... пропив свою зарплату...

ЗАГАДКА

Невідомо, звідки в нього
Ці химерні звички:
Про ключі в науці бомка —
Сам шука відмінки...

Микола ПЕТРЕНКО.
м. Львів.

Надродні усмішки

ПРИГОСТИЛА

Прихав одного разу зять до тещі. Нарубав дров, наносив води. Покланив його теща обідати. Поставила закуску, пляшку, а чаючку малесеньку подає зятевій говорить:

— А щоб тому руки повсихали,
хто робить такі чарки!
— А щоб тому й очі повізлили,
хто їх купує, — відповів зять.

Повідомила Л. БУГАЙ
із с. В. Кручи
Пирятинського району
Полтавської області.

Хліб то свій...

Зустрілися два приятелі. Давно не бачились, то й почали один одного розпитувати:

— Ну як справи, Степане? Як діти?

— Живуть у місті. Працюють.
— А мої ще малі — в школу ходять. Тобі легше, твої вже свій хліб ідуть.

— Еге ж, еге ж, — киває той головою, — хліб свій ідуть. Тільки щотижно да мене по сало приїжджають.

Надіслав В. Т. ПАРІЙ
із смт Вишневець
Тернопільської області.

ПОЩАСТИЛО

У трамвай п'яний звертається до чоловіка у формі:

— Дайте квиток,

— Пробачте, але я не кондуктор, а капітан.

— О, дідко мене візьми, помилково на корабель потрапив, — вигукнув п'яний і вистрибнув з трамвая. Гепнувшись на бруківку, насили півдеся та й наже

— Dobре, що море замерзло, а то потону би.

Повідомив П. ВЕСЕЛОВСЬКИЙ
із смт Братьського
Миколаївської області.

ЗНОВУ ДВІЙКА

(Цитати з учнівських творів)

«Ярослав Мудрий проходить червоною ниткою через увесь твір».

«Юрій Яновський у «Вершниках» часто користувався образами з морської сфері».

«Щоб допомогти селянам, Давид вирівав зубами все, що міг».

«Було дуже багато хворих і по-ранених на тиф».

«Наталка виходить за робітничого селянина Петра...»

«Кожний наменяє крепкими ударами бив по скалі, щоб вони розліталися».

«Якби Соломія не рятувала Остапа, то він міг би сам утопитися».

«Після зав'язки, коли йдуть ма-хінації Пузиря, письменник дає швидку розв'язку...»

«Кочерга в драмі «Ярослав Мудрий» викрив позитивність і негативність Ярослава».

«Гонта, Ярема та інші товариши боролися з татарами».

«Цар украв сонце в людини на мільйони років, і поєт розвінчує його за це злодійство».

«І. Кочерга вивів у своїх творах багаторічні характеристики людей, тварин і побут давніх часів сивої Русі».

«Соліст співала дуетом, аж луна йшла підвалом».

Вибраав Я. ПУРА.

м. Ровно.

Мал.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДАВАЙ ЗАВЕДЕМО КИЦЬКУ

Побував маленький Лесик в гостях у бабусі Присини. Весело там! Гуси гелгочуть, півні кукурікають, корівки, йдучи з пасовиська, поважно сопуть, несуть тепле запашне молоко... У місті такого не побачиш. Та найбільше подружився Лесик із кицькою Муркою. Лагідна та-ка кицька, пухнаста, удень грається чи дрімає, а вночі мишей ловить.

— Тату, — каже Лесик, — знаєш що? Давай і ми заведемо кицьку!
— Навіщо? — питає тато.
— Щоб мишей ловила.
— Так у нас же мишей нема.
Подумав-подумав Лесик, а тоді каже:
— А ми й мишей заведемо!

Григорій БІЛОУС.

ЧИ СКОРО ДО ШКОЛИ?

Івасикові чотири роки. Він дуже любить малювати, знає напам'ять кілька віршиків і пісень — про зайчика і ялинку, про коника-стрибунця, про сонечко і хитру лисичку... Вміє навіть рахувати на пальчиках до десяти. Питають Івасика:

— А чи скоро ти підеш до школи?
— Через три пальчики! — впевнено відповідає Івасик.

П. КРАВЧУК.

ГОЛОВНЕ

Оглянув іграшку Сергій,
щасливо посміхається:
— За подарунок дякую!
А як він розбирається?

Володимир БРОВИНСЬКИЙ.

НЕ ПО ТІЙ ПРОГРАМІ

Шестиричного Сергійка по-передили, щоб він у дитсадку занадто не пустував, а то, мовляв, його по телевізору показуватимуть.

Увечері Сергійко запитує:
— Бачили мене по телевізору?
— Ні.
— А ви яку програму дивилися?
— Першу.
— Ну, то мене, мабуть, по другій показували, — полегшено зітхнув Сергійко.

В. КОВТУН.

ЦАР-ЗВІР

Кіт Васько у зоопарку
Тінь шукав, бо дуже парко.
Прочитав на клітці тигра:
«Він з котячої рідні».
Йде, немов сто тисяч виграв:
— Всі вклоняйтесь мені!
Я цар-звір!
І леви, й рисі —
Все це мій котячий рід!..
— Он собака, подивися... —
Хитро мовив чорний кріт.
Кіт на дерево ураз...
І зітхає:
— Братья,
Неписьменні пси у нас —
Тяжко царювати.

Платон ВОРОНЬКО.

КРАВЧИНА

Третій тиждень шиє Катя
Для сестри своєї плаття.
Стала міряти сестриця —
Плаття зовсім не годиться.
Й з того плаття для сестрички
Шиє Катя рукавички.

Дмитро ПАДРА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сім'яна пропозиція

Я написав свій сотий фейлетон про погану якість черевиків, що їх випускає місцева взуттєва фабрика.

Сам директор привітав мене з приводу цього ювілею.

— Ви так професійно пишете про наші справи, — сказав він, — що мені дуже хочеться зробити для вас щось приємне. Скажімо, як ви ставитеся до такої пропозиції. Я іду на кілька місяців на курси підвищення кваліфікації. То чи не погодилися б ви на цей час подиректорувати?

— А чого ж, — не заперечив я, згадавши популярну рубрику «журналіст змінює професію».

Розташувавшись у директорському кабінеті, негайно ж викликав до себе весь керівний склад підприємства.

— Ну, от що, — якомога солідніше мовив я, — треба рішуче кінчати з браком! Ми повинні робити туфлі, як лялечки.

— Можна і як лялечки, — погодився головний інженер.

За тиждень тримав у руках пару взуття, на яке було гайдко дивитися.

— Бачите, — пояснював головний інженер, — ляльки теж бувають різні. Головне, що план по реалізації цих туфель ми виконали на сто один і дві десятих процента.

— Виконали оцими потворами? — здивувався я.

— Абсолютно, — запевнив головінж. — Ми отримали партію черевиків, де лівий каблук на три сантиметри вищий, ніж правий. Але все одно можете не сумніватися: план по реалізації буде виконано.

Головінж помилувався. План по реалізації ми не виконали, а перевиконали. Отже, були преміальні. І моя дружина тут же на радощах побігла купувати собі імпортні босоніжки.

— Цікаво, а якщо черевики випускати зовсім без каблуків, і тоді б ми виконали план по реалізації? — розпитував я досвідчених колег.

— Тут і сумніву немає, — відповіли вони. — Можемо спробувати...

Спроба закінчилася тим, що план по реалізації черевиків без каблуків фабрика виконала на 110 процентів. Знову запахло преміальними. Дізнавшись про них, дружина вирішила придбати собі імпортні туфлі на платформі.

— А якщо зовсім відмовитися від підошов, — вініс я пропозицію. — Цікаво, чи зможемо ми в такому разі реалізовувати наше взуття?

— Зможемо, — оптимістично пообіцяв начальник відділу збуту.

І уявіть — черевики без підошов були успішно реалізовані. Принаймні, фабрика виконала план по реалізації готової продукції на 115 процентів. Це вже скидалося на велику трудову перемогу.

Мене аж розпирало від гордості. Хотілося на власні очі побачити споживача, взутого в наші черевики без каблуків, без підошов. Поговорити з ним. Обмінятися враженнями.

Але людини, узтої в черевики нашої фабрики, я так і не знайшов. Більше того, в жодному взуттєвому магазині міста навіть не одержували нашої продукції.

— Дивно, — сказав я головному інженерові. — Наче справно виконуємо план по реалізації готової продукції. Навіть перевиконуємо. А наше взуття ніби крізь землю провалюється...

— Чого ж крізь землю, — відповів головінж. — Бачите он ті велетенські склади? Туди і надходить уся наша продукція.

— Значить, наше взуття не доходить до споживача? — приголомшено мовив я. — А яким же чином нам вдається виконувати і перевиконувати план по реалізації готової продукції? Адже реалізувати продукцію — значить, продати її? Чи не так?

— У тім-то й річ, що не зовсім так, — пояснив мені головний інженер. — План по реалізації вва-

жається виконаним у ту ж хвилину, як фабрика вивезла свою продукцію за ворота підприємства. А чи діде та продукція до прилавка магазину, чи торговельна організація поверне її назад на підприємство — нас із вами не стосується.

— А кого ж це стосується?

— Тільки нашого юриста. Йому доводиться часом добре нагріти чуба на засіданнях арбітражу, захищаючи фабрику від чергового штрафу за брак, який так чи інакше сплачують з фабричної каси.

— А решта, значить, може спати спокійно? Решту, значить, і докори сумління не мучать? — патетично вигукнув я.

— Людина до всього звикає, — спокійно запе-

речив головний інженер. — Ну, уявіть, що, скажімо, дирекцію Дніпропетровського виробничого об'єднання взуттєвих підприємств № 3 гризиме сумління після кожної партії браку. Людям же просто життя не буде! Злагніть тільки: тут щороку бракують десятки тисяч пар. На сотні тисяч карбованців!

— Або взяти Криворізьку взуттєву фабрику № 3, — вів далі головний інженер. — Таке собі скромне підприємство. А браку випускає на мільйони карбованців. Щохвилини сходить із конвеєра взуття з перекошеними каблуками і підошвами, відклешеними задниками і цвяхами, що стирчать з устілок. А тим часом керівництво фабрики складає списки на премії, прогресивку розподіляє. Бо і в об'єднанні, й на фабриці план реалізації готової продукції виконується і перевиконується.

— А якщо відповідні організації постановили б вважати план по реалізації виконаним лише тоді, коли продукцію остаточно прийме торгівля? — запитав я. І вперше побачив, як головний інженер зблід.

— Ви пропонуєте дикі речі, — мовив він, озираючись на всі боки: чи, бува, ніхто не чує. — Ми б із вами не тільки без преміальних — без зарплати лишилися б! Не дай боже, щоб ваша страшна пропозиція дійшла до відповідних організацій!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. І. КОГАНА

МЕНЮмент недбайливим харчовикам.

Дали
перцю!

Працівники Нікопольського міського відділу внутрішніх справ безпідставно склали на громадяніна Коляду Г. І. протокол про дрібне хуліганство. Скарга про це надійшла до редакції «Перця». Начальник відділу нарного розшуку управління внутрішніх справ Дніпропетровського облвиконкому т. Бандурко по-

відомив, що за безпідставне звинувачення гром. Коляди в хуліганстві інспектора Нікопольського міського відділу внутрішніх справ Митюка В. В. із органів міліції увільнено. На начальника відділу нарного розшуку Гардаша В. В. накладено стягнення.

Нотатки про їхні поруки

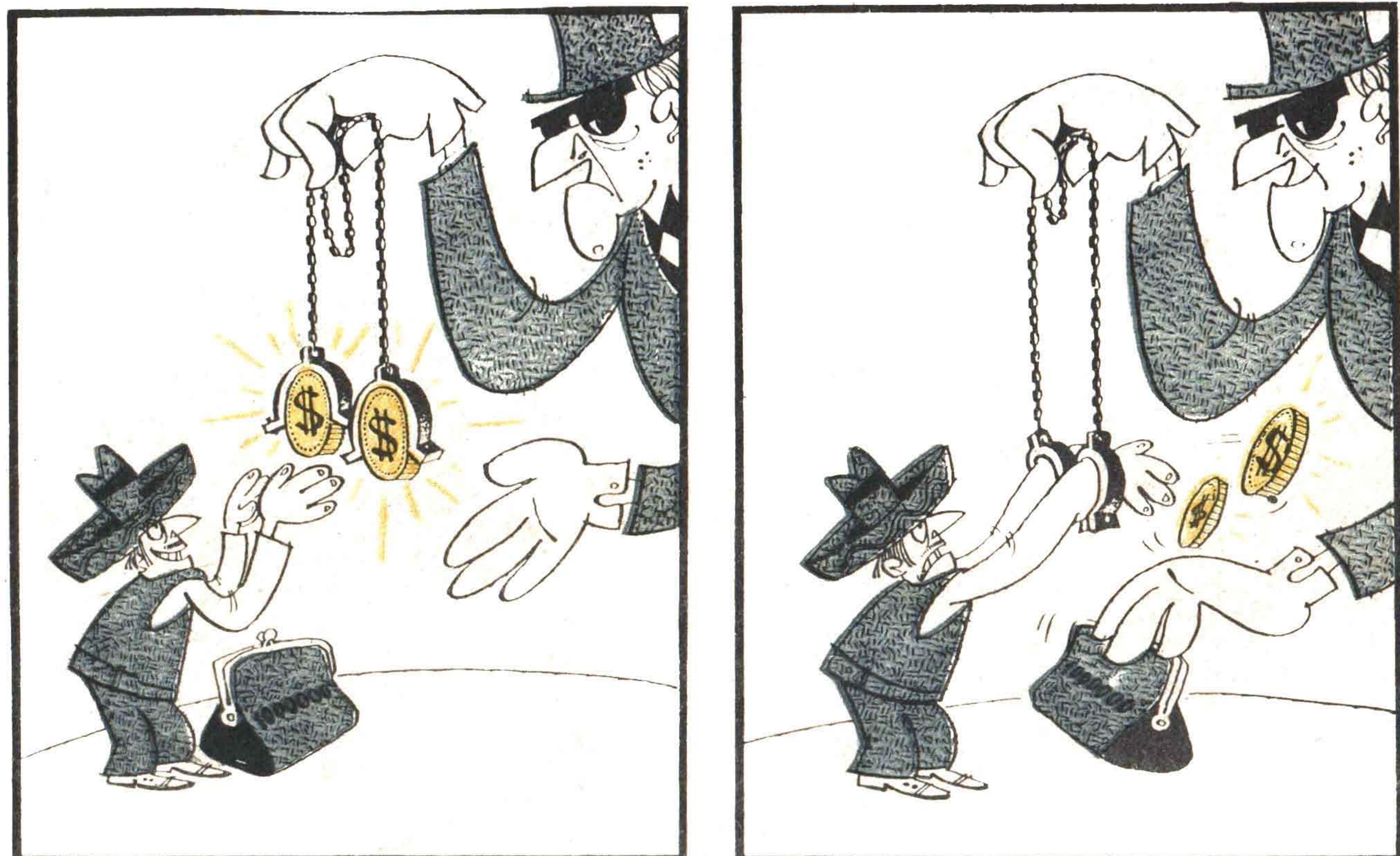
ЛІКУВАННЯ ВІД ЛІКІВ

П'ять найбільших фармацевтичних концернів Сполучених Штатів щороку витрачають 1,1 мільярда доларів на рекламу всіляких таблеток, які начебто виліковують від усіх хвороб, додають людині бадьорості, приносять полегшення, задоволення, забезпечують здоровий сон і нервову розрядку.

«Купуйте наші таблетки, і ви будете здоровими й щасливими!»

Така реклама.

А дійсність інша. Ось дані розслідування сенатської комісії: 30000 громадян США умирають щороку від неперевірених або погано виготовлених ліків; у три мільярди доларів обходитьється щороку лікування в стаціонарах осіб, які стали жертвами американських ліків; 11 мільярдів доларів щороку витрачають громадяни США на ліки, тим часом як майже 60 процентів їх не дають ніякої користі. Звичайно, хворим, а не фармацевтичним концернам.

Без слів.

У в'язниці міста Сакраменто [США] для в'язнів, які відзначилися «зразковою поведінкою», було організовано гурток малювання. Але скоро його довелося закрити. Справа в тім, що під керуванням свого вчителя «учні» застосували набуте вміння в додати практичний спосіб: заповзялися виготовляти фальшиві десятидоларові банкноти.

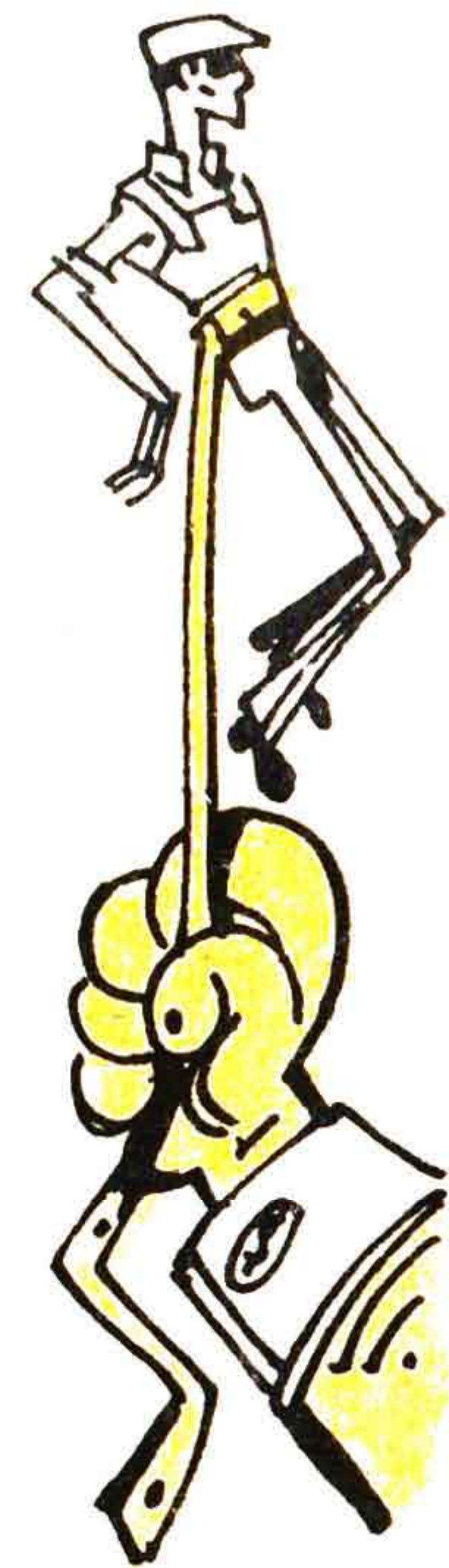

і сміх, і гріх

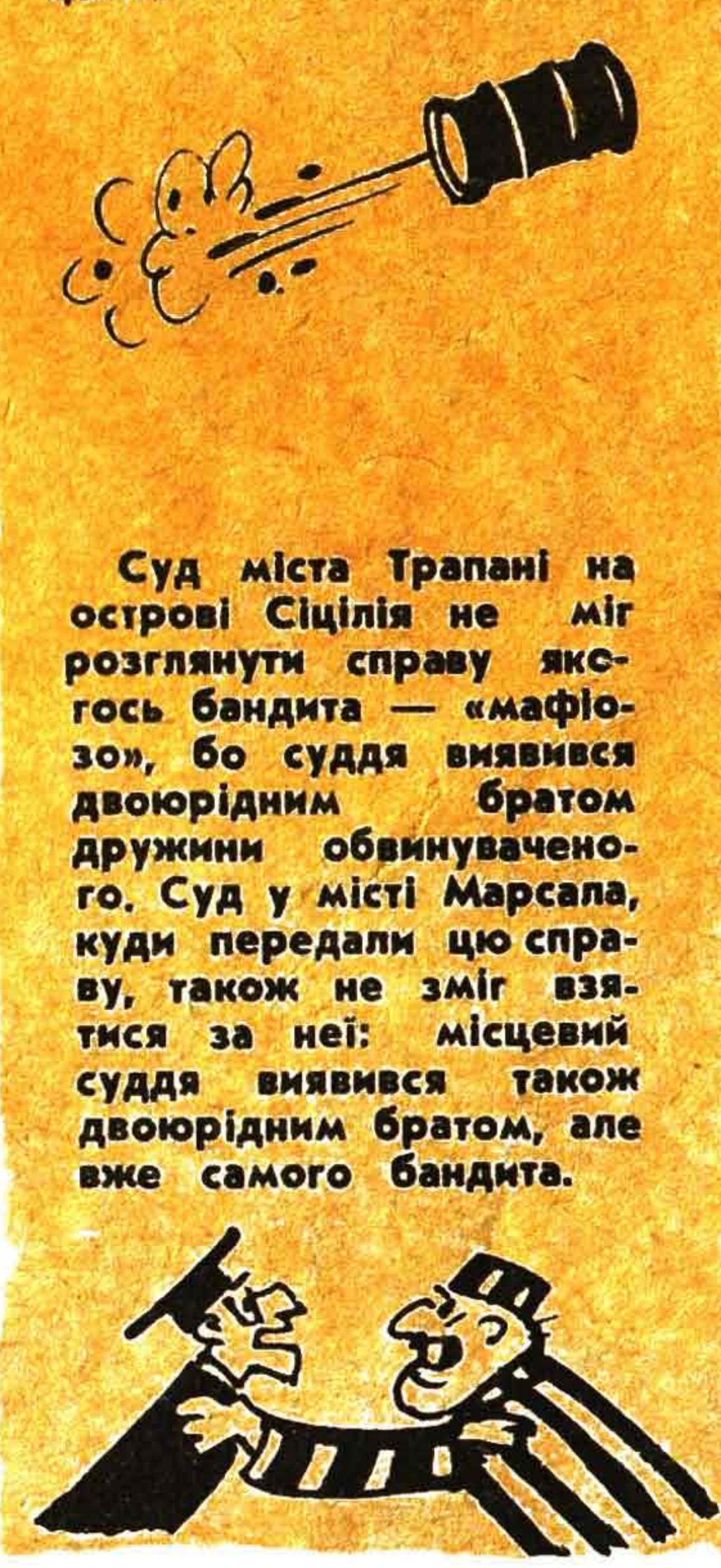
Слово «просперіті» означає «процвітання». Саме таким терміном позначали період розквіту Сполучених Штатів у двадцяті роки першого століття. Але після процвітання закінчилася небувалою економічною кризою на початку тридцятих років.

Тепер у всіх державах, що входять до складу НАТО, газети радять трудящим тугіше затягати паски, щоб запобігти інфляції, безробіттю, вибуху нової економічної кризи і т. д. Але вираз «затягнути тугіше паски» звучить вульгарно, і тому західнонімецька газета «Франкфуртер Альгемайнє» пропонує замінити його інтелігентнішим словом «остепіті». Походить це слово з латинської мови і означає «сувора простота».

Гадають, мабуть, що це принесе людям полегшення.

Світова громадськість дуже цікавиться тепер проблемою, чи можна буде в недалекому майбутньому використати космічні джерела енергії. Гамбурзька газета «Штерн» відповідає на це питання так: «Космічні джерела енергії, з точки зору можливості одержати від них прибуток, поки що мають перспективні. Бо сім провідних нафтових монополій Сполучених Штатів не вступили ще у володіння сонцем».

Суд міста Трапані на острові Сіцилія не міг розглянути справу якось бандита — «мафіозо», бо суддя виявився двоюрідним братом дружини обвинуваченого. Суд у місті Марсала, куди передали цю справу, також не зміг взятися за неї: місцевий суддя виявився також двоюрідним братом, але вже самого бандита.

«Товариство любителів таємничих літаючих об'єктів» [є й таке у США] вирішило обмежити прийом нових членів. Для цього ухвалили: приймати лише тих, хто може засвідчити, що на власні очі бачив приземлення такого об'єкта.

За новими правилами уже прийнято Уільяма Сімпсона, фермера з штату Айова. Він запевнив, що бачив, як літаюча тарілка приземлилася на його полі, але одразу ж злетіла і зникла у вечірніх сутінках.

* * *

У Ватікані зробили неприємне відкриття: радіо і телебачення досі не мають свого ангела-хранителя. Вирішили залагодити це. Але обрати ангела-хранителя для радіо виявилося нелегкою справою, бо жодний святий в історії католицької церкви ніколи не користувався радіозв'язком. Після довгих міркувань на посаду ангела-хранителя радіо призначили архангела Гавриїла: він якось приніс діві Марії пріємну звістку і тому має певне відношення до розповідання інформації.

А от належного святого для опіки над телебаченням не знайдено й досі. Хоч бери та зарахуй до ліку святих когось із сучасних дикторів або інженерів телебачення!

ОЙ, ГИЛЯ, ГИЛЯ!!!

— Мамо, а що таке — став? — запитало дитя, почувши цю пісню.

— Про що ти, дитино?

— Ну, от співають: «Ой, гиля, гиля, гусоньки на став...».

— А-а... Та то озерце таке.

— Як озеро Байкал?

— Ні, менше.

— Як калюжа біля двору баби Явдохи?

— Ну, трохи більше.

Так і не збагнуло мале, який же із себе той став. Переказують старі люди, що у селі Плескачівці Смілянського району, де росте оте допитливе дитя, раніше були ставки. А потім замутилися, пропали. Не те, щоб у місцевому колгоспі «Червоний Жовтень» погані господарі, а чи черстві люди, яким, вибачайте, до лампочки поезія мальовничого сільського пейзажу зі «ставком і млинком, ще й вишневенським садком». Якраз навпаки: правління цього колгоспу вже кілька літ, як уклало угоду з Черкаським будівельно-монтажним управлінням № 42 тресту «Черкасмельводбуд» на спорудження нового ставу. Щоб була, значить, в селі і поезія, і, самі розумієте, риба. Триста тисяч карбованців асигнував колгосп на цю поетичну будову. Та біда в тім, що у керуючого згаданим трестом Михайла Антоновича Сухомольського (який, до речі, ще донедавна очолював оте БМУ-42) душа виявилась не дуже ліричною. Дуже й дуже не квапиться він прикрасити лагідний плескачівський краєвид тихим ставочком. Люди, як то кажуть, уже й всі жданки поїли, а ставка все катма,

А що ж то за село без ставка? Та це, сказати б, — що пісня без баяна! Тим-то керівництво балаклійського колгоспу «Дружба» заповзялося, було, рятувати від остаточного заболочення свій розкішний 120-гаектарний став, якого уже кілька-десят років не чистили. Звернулися до будівельників, і ті підрахували: очистка ставу обійтеться не мало, не багато — в один мільйон двісті тисяч карбованців! І якщо потім зарибнити той став та щороку виловлювати звідти казкову кількість риби, то й тоді вартість реконструкції окупиться тільки через сорок років! Отож у правлінні колгоспу тепер подейкоють про інший, про заїчніший варіант: а що, коли той став... висушити та переорати? Ото родючий буде шмат поля!

Ясно, що це — не вихід. Вихід знайшли в управлінні ставкового рибництва Міністерства сільського господарства УРСР. У кожній області почали створювати по одній, а то й по дві рибоводно-меліоративні станції, скорочено — РМС. Оснащують потроху ті РМС відповідною технікою, укомплектовують спеціалістами — і будуєть нові, впорядковують та чистять старі стави і ставочки, вирощують зарібок для колгоспних ставків, створюють риболовецькі бригади, навчають колгоспних рибоводів — одне слово, дбають і про поезію, і про юшку. І от — результат: за п'ять років кількість рибопосадкового матеріалу у республіці збільшилась вдесятеро, а відтак зросли й врожай колгоспних «голубих гектарів». На тій же Черкащині, з якої ми оце й почали свою мову, вилов риби зріс за п'ятьріччя від шести до десяти тисяч центнерів. Ця область нині дає шосту частину всеукраїнської колгоспної риби, тобто найбільше в республіці. І хоча загальна площа ставків там менша, аніж, скажімо, в сусідній Вінницькій області, але люди там якісь поетичніші, дужче закохані і в природу, і в таку перспективну галузь сільськогосподарську, як рибництва.

Звісно, й на Черкащині не всі ще резерви, як кажуть, вичерпані до дна. І там є господарі, які тримають став лише заради юшки для гостей. Скажімо, в колгоспі імені 50-річчя Жовтня Монастирищенського району або імені ХХІІ з'їзду КПРС Звенигородського — й по центнеру короп-

ців з гектара не мають. Але в переважній більшості, повторюємо, живуть тут люди, у яких висока поетична душа поєднується з не менш високою хазяйновітістю.

На Вінниччині рибці сумніше. Чи то деякі керівники там юшки не люблять, чи то не навчились її варити, та тільки на рибництво тут дивляться, як на дитячу забавку. Біля Вінниці та у районі радгоспу «Красний» рибоводи спорудили дві системи ставків для вирощування зарібка. Виплекали мільйон короп'яток і передали їх колгоспам, а вже наступного року запланували вирости два мільйони. Та однієї пречудової днини мальовничі ермеецькі ставочки мали нещастя дуже сподобатися директорові Вінницької сільськогосподарської дослідної станції В. К. Блажевському. І він хутенько написав лист у Міністерство сільського господарства УРСР з проханням передати ці ставки дослідній станції, бо вони, мовляв, їй потрібні для поливу луків.

У міністерстві, ясна річ, відмовили. Тоді в Київ полетів другий лист, підписаний цього разу вже заступником голови облвиконкому т. Філимоновим. Коли ж у міністерстві і вдруге сказали «ні», дослідна станція самовільно зайняла ставки. Ну, не зовсім, звичайно, а з ласкавого

благословення товариша Філимонова та начальника обласного управління сільського господарства т. Климчака. Прощай, рибко, прощай, поезіє!.. Прощайте й півмільйона карбованців, витрачених рибоводами на спорудження риборозплідників!

Воно, звісно, можна для поливу й артезіанські колодязі просвердлити, але навіщо морочитися? Ставки ж он є!

Зоотехнік-рибовод з вищою освітою Г. І. Хайт у Вінницькому обласному сільгоспуправлінні працює як секретар-друкарка, а єдину роз'їзну машину ГАЗ-69 у відділі рибництва одібрали ще минулого весни, саме в період нересту і зариблення, тобто тоді, коли у рибоводів — турбот повен рот...

— Так інколи хочеться, — сказали мені в управлінні ставкового рибництва республіки, — чемно попросити деяких нерозважливих господарників: «Гиля, вельмишановні. Будьте такі ласкаві — гиля од ставу!»

Що ж. Може, воно й не зовсім гречно, але ради високої поезії та доброї справи, думається, можна часом і пожертвувати вищуканим стилем.

В. БОЙКО.

Дали перцю!

З трепетом душевним здавали колгоспи техніку на ремонт у маловиснівській майстерні. Туди вже як попаде, скажімо, трактор, то попоздиш, доки його назад із майстерні вирвеш. Та й то не завжди справного.

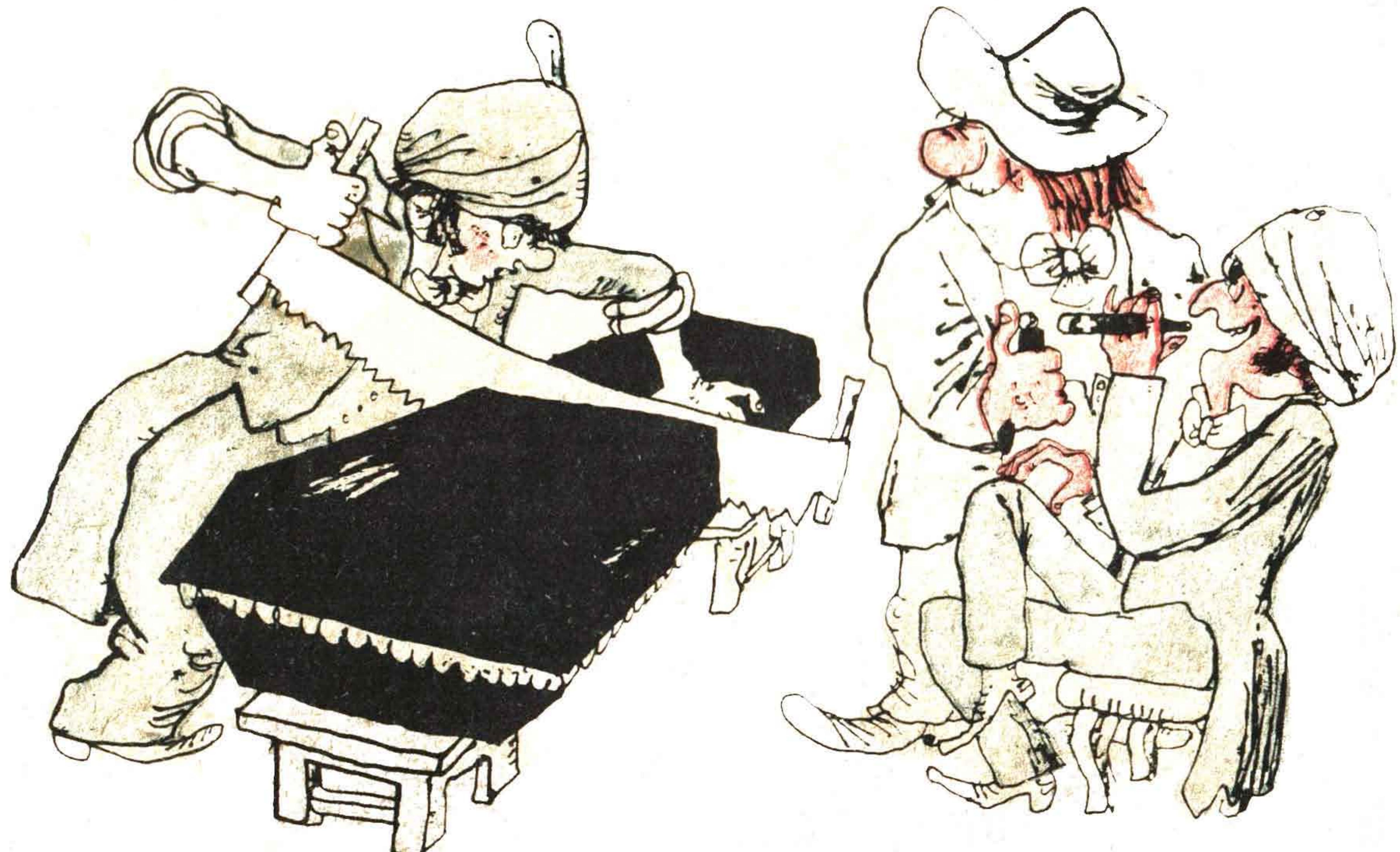
Механізатори написали про це Перцеві.

Голова Кіровоградського обласного об'єднання «Сільгосптехніка» т. Кузнецов повідомив редакцію, що такі факти мали місце.

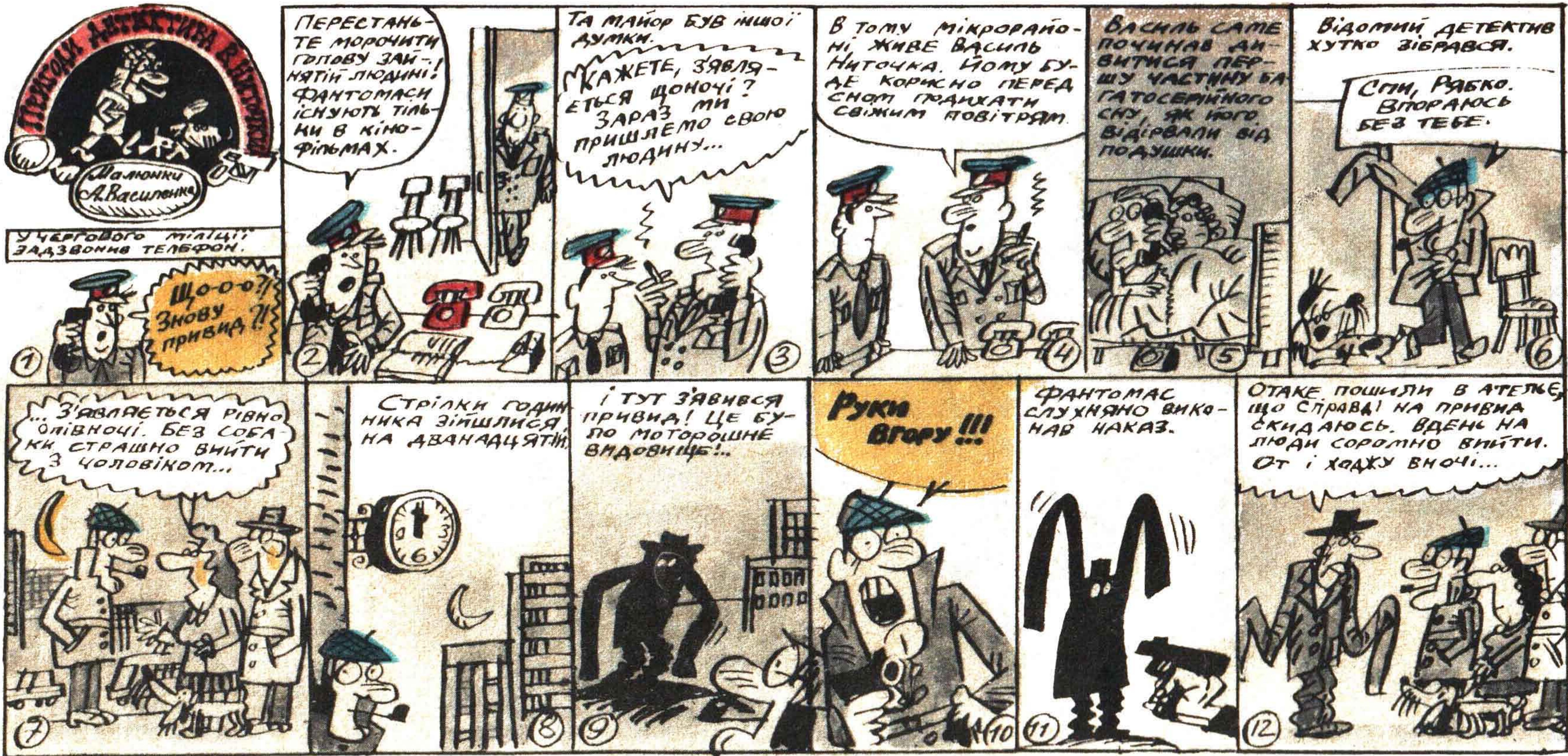
За нездовільну організацію ремонту техніки завідувачем майстернею Васильєвим А. С. з роботи знято.

У ЦИРКУ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Це мій учень. Живих людей я йому поки що не довіряю.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Відомо, що сьогодні ще не всі колгоспи мають льоносховища. Хоча, звісно, дуже хотіли б їх мати. Голови колгоспів просто не знають, як то зробити, де взяти кошти. Отож можемо їм порадити: коли хочете мати льоносховище, будуйте лазню. Саме так і зробили в колгоспі «Зоря комунізму». Під загальні оплески колгоспників ще 1965 року правління виділило кошти. Невдовзі у відповідному акті було записано, що лазню у запланований термін «майже завершено». Не вистачало тільки водопостачальної системи. Після того минуло кілька років, а будова тан і залишилась «майже завершеною».

От тоді настав період самодіяльної реконструкції. Хтось самодіяльно стягнув частину черепиці з даху, інший самодіяльно вивівши шибки з вікон, ділахи, виконуючи план збору металобрухту, дали собі раду з трубами. І коли голова колгоспу т. Ви-

гак та голова Семигинівської сільради т. Кашуба оглянули реконструйовану в такий спосіб будову, то дійшли цілком логічного висновку: тепер уже дешевше зробити з неї льоносховище, ніж лазню. А тут завжди прагнуть усе робити якнайдешевше.

Отож сьогодні колгосп має дуже симпатичне льоносховище. Приїжджає, Перче, переконається. А втім, краще приїжджає наступного року. Тоді якраз святинуватимуть десятиріччя від дня початку будівництва лазні. Банкет, мабуть, буде. На нього, подейкують, виділять 775 карбованців. Чому саме таку суму? А тому, що коли її додати до грошей, уже витрачених на будівництво лазні-льоносховища, то вийде рівно 16.000 карбованців.

В. БАЗІВ.

Стрийський район
Львівської області.

Тебе знають керівники Вінницької облспоживспілки. Чи не міг би ти черкнути їм записочку?

Яку саме? Цього я точно сказати не можу. Знаю тільки, що такі записочки інколи бувають найкрайнimi перепустками у підсобні приміщення магазинів. Зокрема, у нас, в Ладижині, без автографа голови споживчого товариства В. А. Солов'я нічого в ті магазини й рипатися. Зволять Василь Антонович вивести на клаптикові папери щось на зразок «т. Севастянов». Відпустіть за налічний... — станеш власником найдефіцитнішого товару, не зволять — нічого путного не купиш.

Отож, черкни, Перче, кілька слів. Так і так, мовляв, за подібні штучки прошу всипати т. Солов'ю стільки, скільки належить. Може, хоч тобі в облспоживспілці не відмовлять, бо на наші прошукби там не зважають.

П. ГНАТКО.

Ти, очевидно, знаєш, що на землі живуть істоти, які час від часу міняють шкіру. Та, мабуть, не здогадуєшся, що це ж саме часом тряпляється і з неживими речами. Наприклад — з прогулянковими дитячими двоколісними колясками заводу «Львівсьльмаш».

Посадивши свою маленьку доньку на щойно куплену коляску, ми вийшли на прогулянку, але тут же змушені були вернутися, бо вона почала линяти. Ну, не дочка, звичайно, а коляска. Тільки-но її обдуло вітерцем, як від неї почали відлівати коловорові стрічечки. Як виявилось, це — фарба, якою на заводі покрили коляску.

Надсилаємо тобі, Перче, жменю тих стрічок. Вплети їх, будь ласка, у вінок івшану ним львівських бракоробів.

Ім, як нам здається, така прикраса надзвичайно пасуєтиме.

РОДИНА ПАНОВИХ.

М. Шахтарськ
Донецької області.

* У № 4 журналу, в розділі «Перчанський телевізор», Перець повідомляв про аварійний стан лінії електропередач, що проходить біля селища Вороніж Шосткинського району.

Заступник голови виконкому Сумської облради тов. Підопригора повідомив редакції, що нині побудовано нову електролінію на залізобетонних опорах.

* У п'ятому номері журналу, в розділі «Клуб губителів природи» повідомлялося про те, як із Кругликівського підсобного господарства (Києво-Святошин-

ський район), де директором А. Я. Адаменко, систематично випускали гноївку зі свиноферм у річку Сіверку і ставок, отруюючи в них воду.

Заступник міністра торгівлі УРСР тов. О. Д. Єременко сповістив редакції, що з метою припинення забруднення річки Сіверки та ставка очищено гноєзбирники, підписано дамбу.

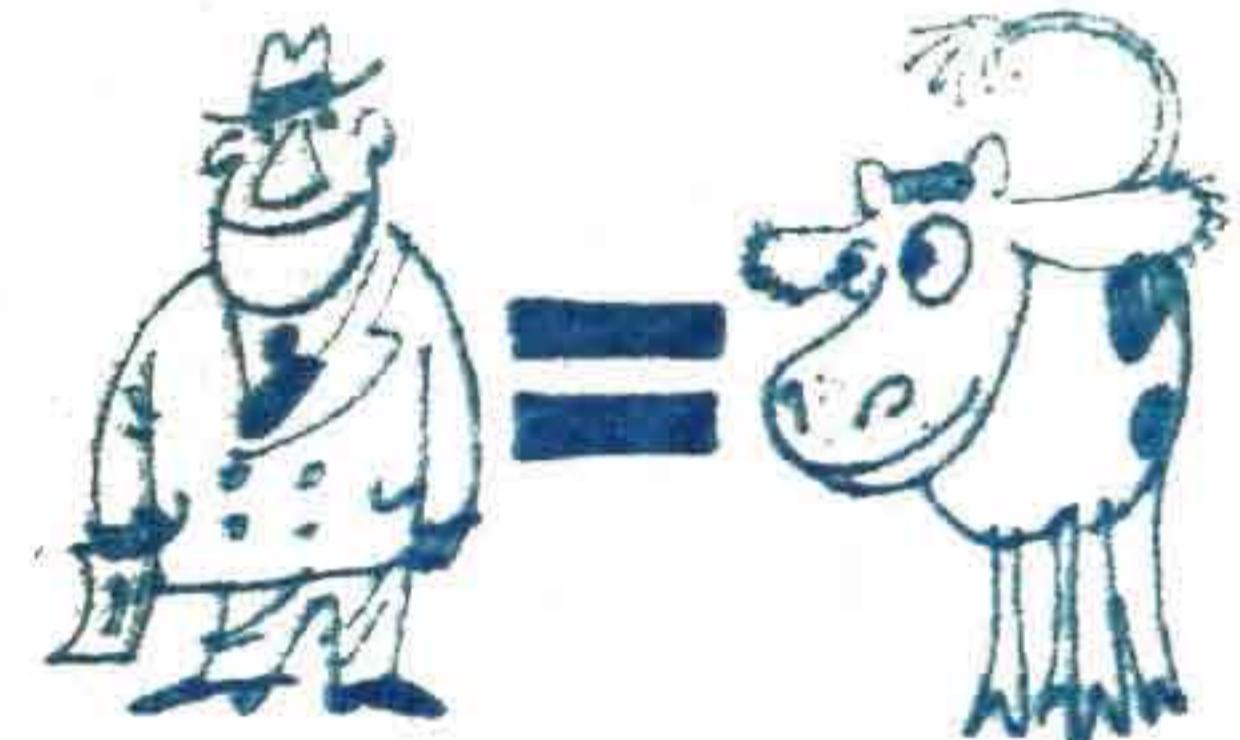
Трест підсобних сільських господарств головного управління торгівлі Київського міськвиконкому передбачив побудувати досконаліші гноєсховища.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«ДОПОВІДНА

Прошу правління колгоспу списати з мене вагу в кількості 536 кг. Вага ця осталась з бичків 1969 р. які здали державі в серпні 1971 р. Бичкі нема, а вага осталась. Прошу правління колгоспу списати цю вагу.

ОБЛІКОВЕЦЬ (підпис).
Надіслав Е. БІЛІНСЬКИЙ.

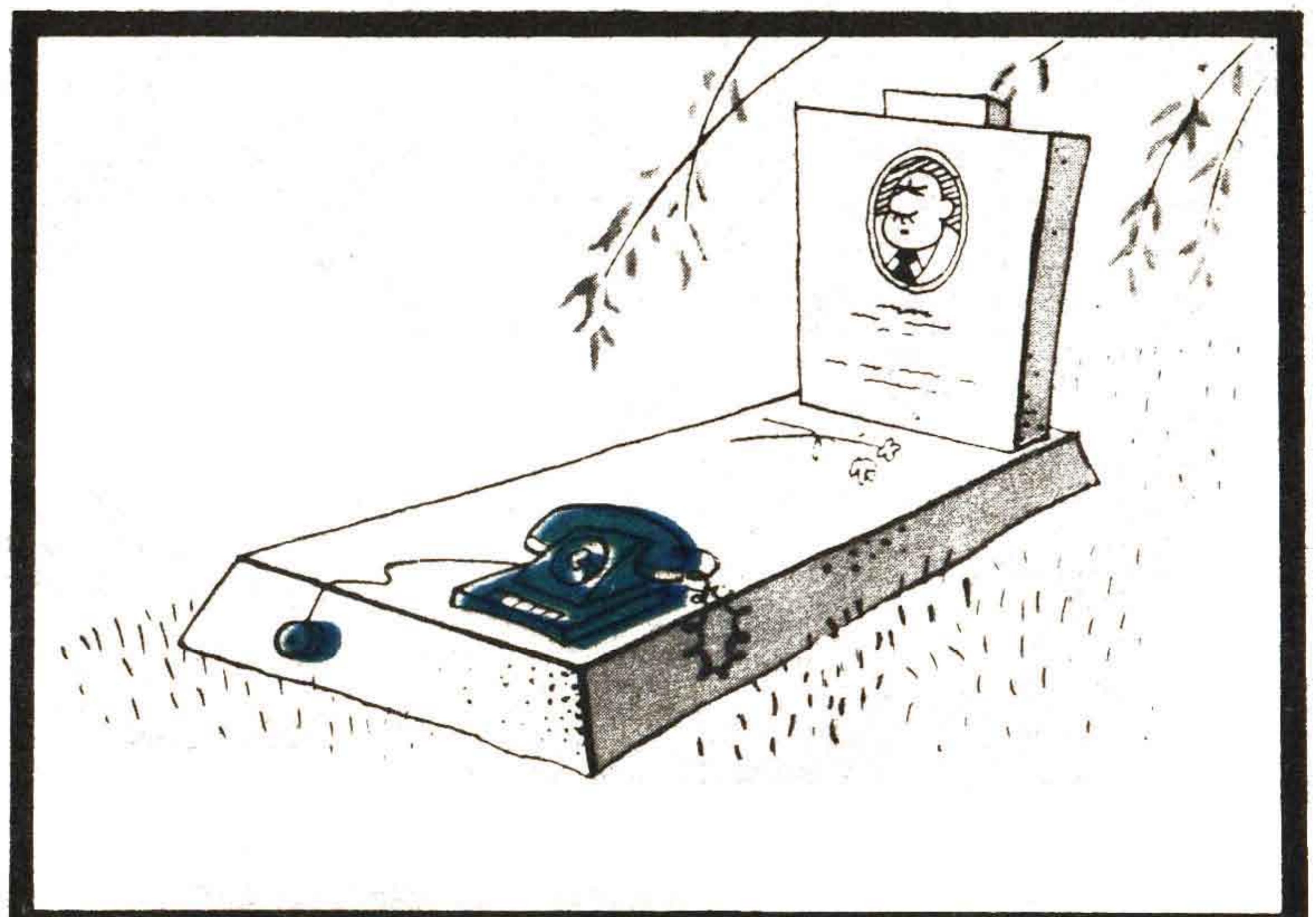
«Вицезазначеній і мною названий товариш заслуговує всілякої похвалі-бі.

Він дійсно безалкогольний і аморальний стійкий в усіх відносинах». (Із характеристики).

«На засіданні правління не був по сурозній причині: вечором боліла голова і якраз не було дома. Іздив поздравляти тещу восьмим березня, чим і досі горжусь».

(Із пояснювальної записки).
Надіслав А. ЧАСНИК.

Мал. В. ПЕТРОВА

Без слів.

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Хто не бачив мене років п'ять, дивується:

— І як це вам вдалося так зберегтися?

Кожній жінці приємно тає чути. Навіть у моєму віці.

А все — дочки, дякувати їй, допомогли. Десь на початку траня приїхала до мене старшенька лоя, Галочка, і онучат із собою привезла.

— Іду, — каже, — мамо, на курорт. А діток ви вже доглятьте, бо в тих яслах геть перевелися. Самі кісточки.

Я не сказала б, що вонотак, але рідній матері видніше.

— То ви, — каже, — спрятесь, щоб без сметанки не обідилося. Свіженку вони люблять. Таще масло, щоб прямо з дубової маснички. Таке, як я колись любила. А вони геть у мене вдалися. І ще їдне, мамочко. У Вовки апетит недуже-то, всі нерви попусє, поки югодуєш. Любить, щоб перед ним хось танцював, отоді тільки і втиснє ложку в рот. Телевізора у вас немає, то самі спробуйте. Це ж усьою чотири рази на день.

Ну, як треба, то треба. Юлись же танцювали і голпака, і метеллю.

Не встигла Галю провести, аж Надійка з чемоданчиком і онучком. І ніби незадоволена:

— Ця Галька скрізь перша встигнела! Вибили оце з Василькою лутівку туристську, а потім ще за свій рахунок візьмемо. А дитя ж куди ще потягну ж його до свекрухи. Хба ж вона так догляне, як ви? Хібабуде щоранку гоголь-моголь робити..

А найменша двійко близято підвезла і мало не плаче:

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

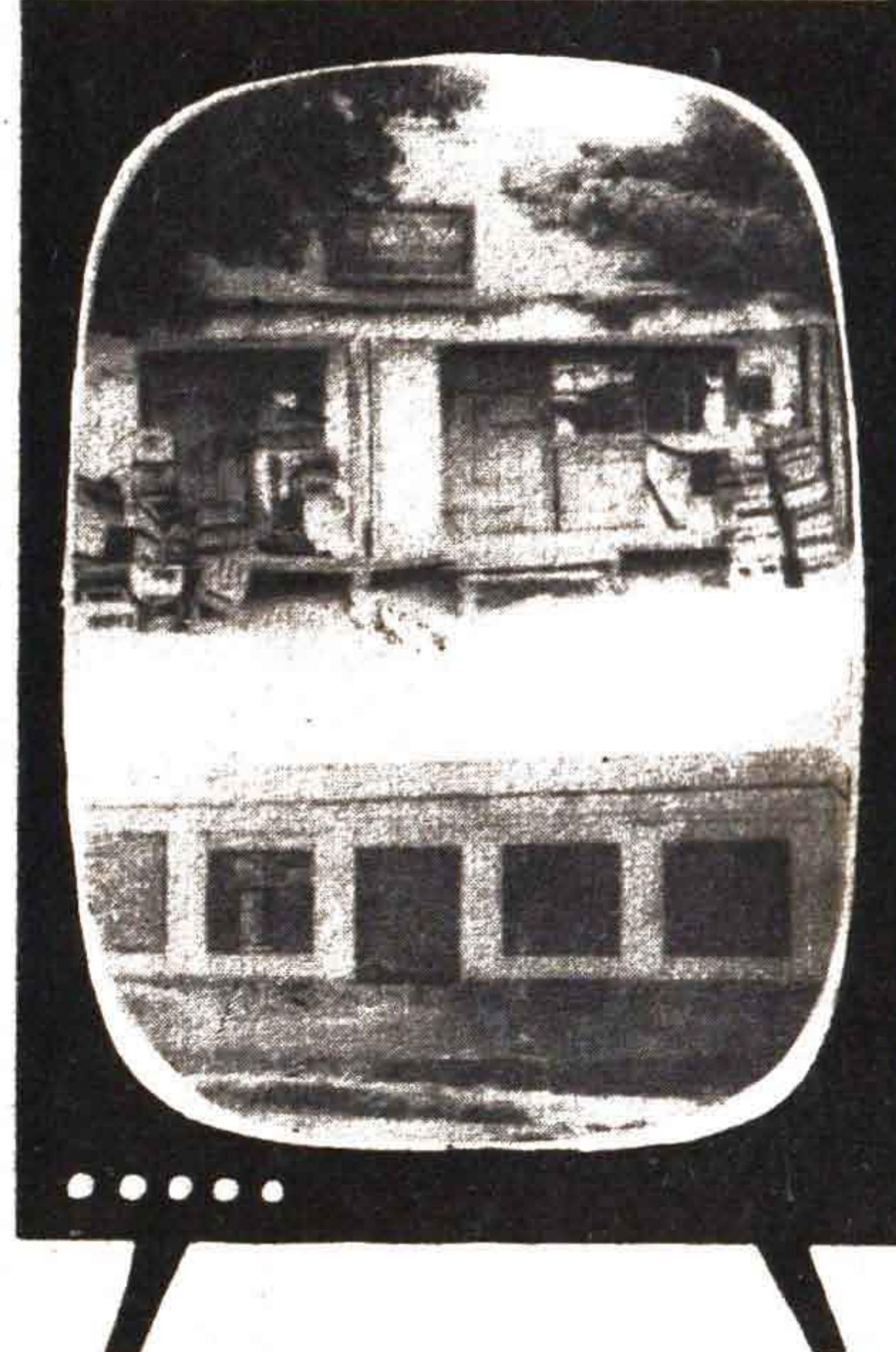
Шановні телеглядачі!

Споруди, які ви бачите на нашому екрані, вже давно стали об'єктами гарячих суперечок жителів села Блудше Козелецького району на Чернігівщині. Суперечки ведуться в основному навколо одного питання: яка з цих споруд швидше завалиться? Одні кажуть, що перша, старіша, бо вона вже дірява, як решето. У будівлі цій міститься сільський магазин.

Але дехто з блудшан, навпаки, вважає, що швидше завалиться друга, новіша, споруда. Це — теж магазин, будівництво якого розпочато ще 1967 року і невідомо коли закінчиться. Були вже тут навіть вікна і двері, та погнили...

Цю суперечку можуть, либонь розв'язати тільки керівники Чернігівської облспоживспілки, останнього слова яких ми це й чекатимемо після телепередачі.

На цьому до побачення, до наступного телебачення!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16 (938).
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. VII. 1974 р. Підписано до друку 31. VII. 1974 р. ЕФ 10257.
Папір 70×108^{1/4}. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03994. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для: <http://perec-ua.livejournal.com/>

ГУМОРЕСКА

— Бач, як біля тих, то упадаєте? А мої що, не діти? Не знала я...

— Де троє, там і п'ятеро, — кажу. Поцілувала мене онька.

— Вони сумирні, — заспокоює, — на руках цілісінський день сидітимуть і не писнуть. Не будете нарікати.

І справді не нарікала — не було коли. Ще темненько, а я корову подою, припну на вигоні, і біжу-лечу додому. Одному сметанки свіженської, другому — «гоголя», третьому — кашки. А я починаю годувати, увесь куток збігається. Дітлахи людські мало у вікні не лізуть. Чого вони не бачили? Сидять мої онучки двійко на оберемку, а я витанцовую перед Вовкою. Пробувала спочатку злегенька, тільки ногою притупувати, та де там! Діти тепер хитрі. Каже: «Підіймай, бабо, ногу так, як тъята у телевізорі...» І щоб у довгій білій спідниці була, бо інакше й не показуй сметанки.

А діти сусідські заливаються:

— Партию Джульєтти баба Ковалиха розчує. Коли прем'єра, бабо?

А прем'єра кожен день. І, вірите, вже не думала, що дочекаюся дочок. Приїхали вони, кругом мене хмелем в'ються і дивуються.

— Мамо, та що з вами? Фігура у вас — куди нашим. Коли йдете — землі не торкаєтесь. Мамо, поділіться секретами.

Кажу їм: все само собою приде. Доживете до моїх літ, вигодуєте таких дочок, як я, теж такими станете.

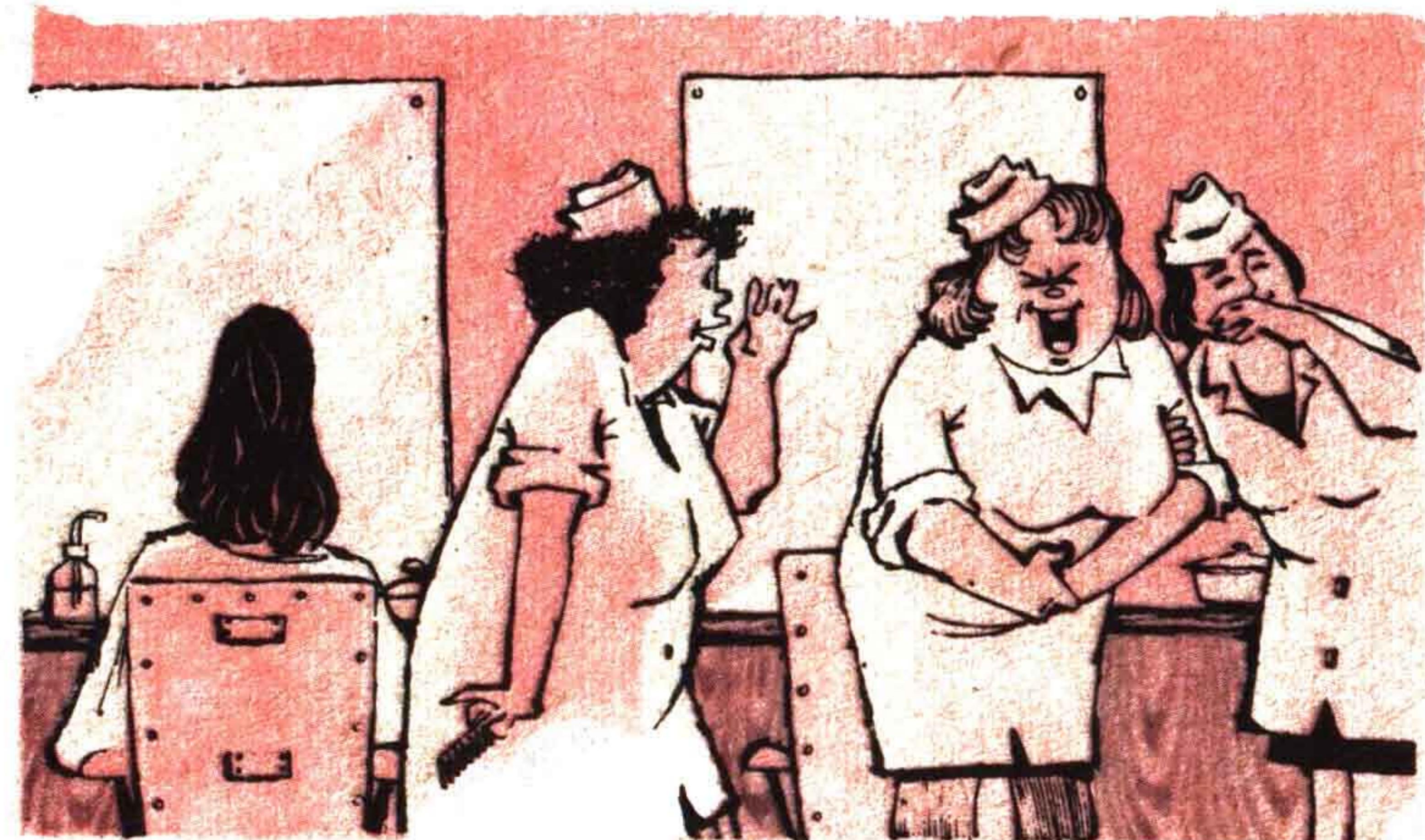
Отож і раджу тим, що ще молоді нині: не хочете старіти — завчасно дбайте, щоб онучата були.

Любов ІВАНЧУК.

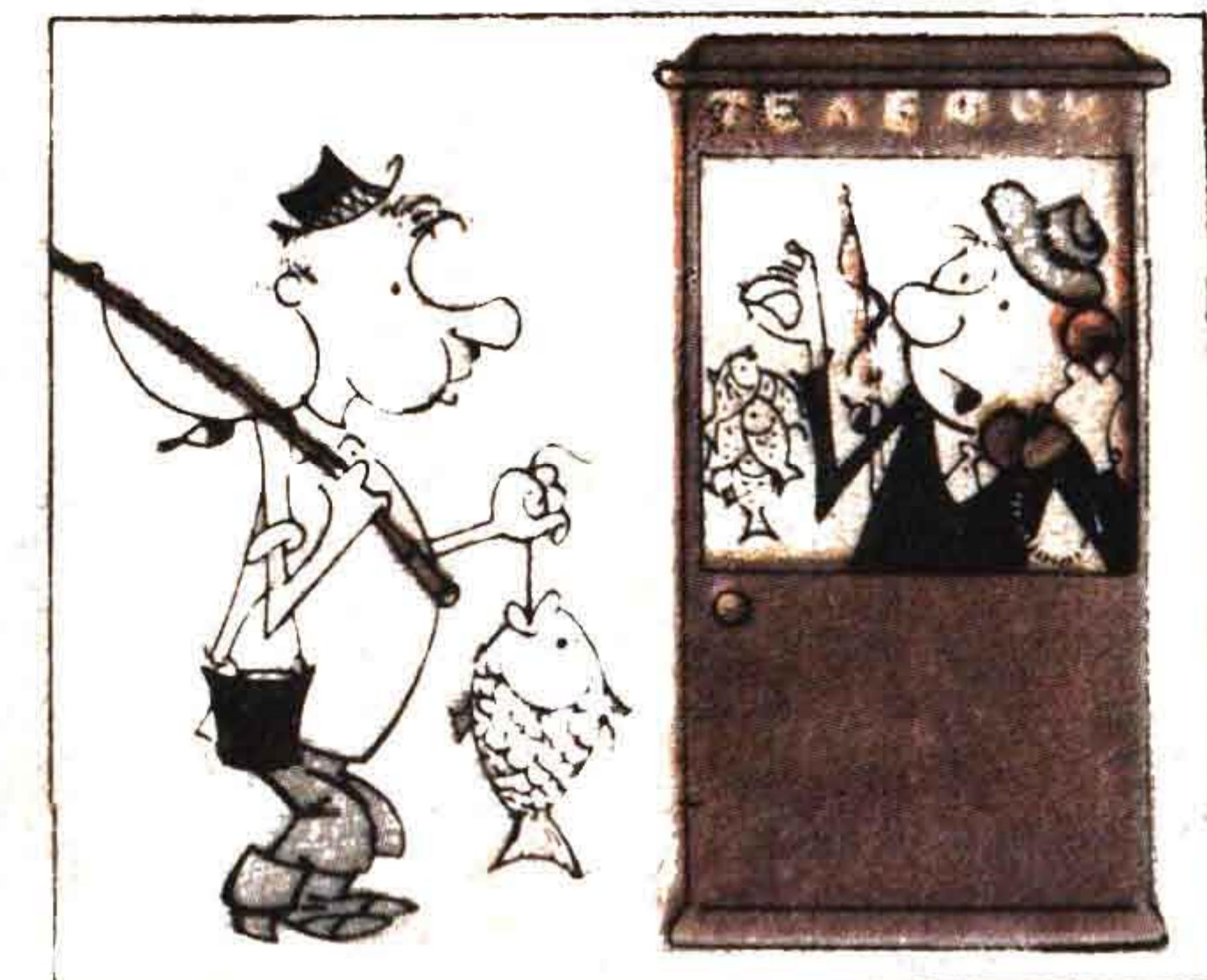
У нас гостює
татарський
сатиричний журнал
«ЧАЯН» («Скорпіон»)

АНЕКДОТ

— Тихо, ви! Не виключено, що це мужчина.

— Я впіймав аж десять штук, а Василь тільки одну.

— Ніно! Твій відвідувач ще «Зубрівки» просить!

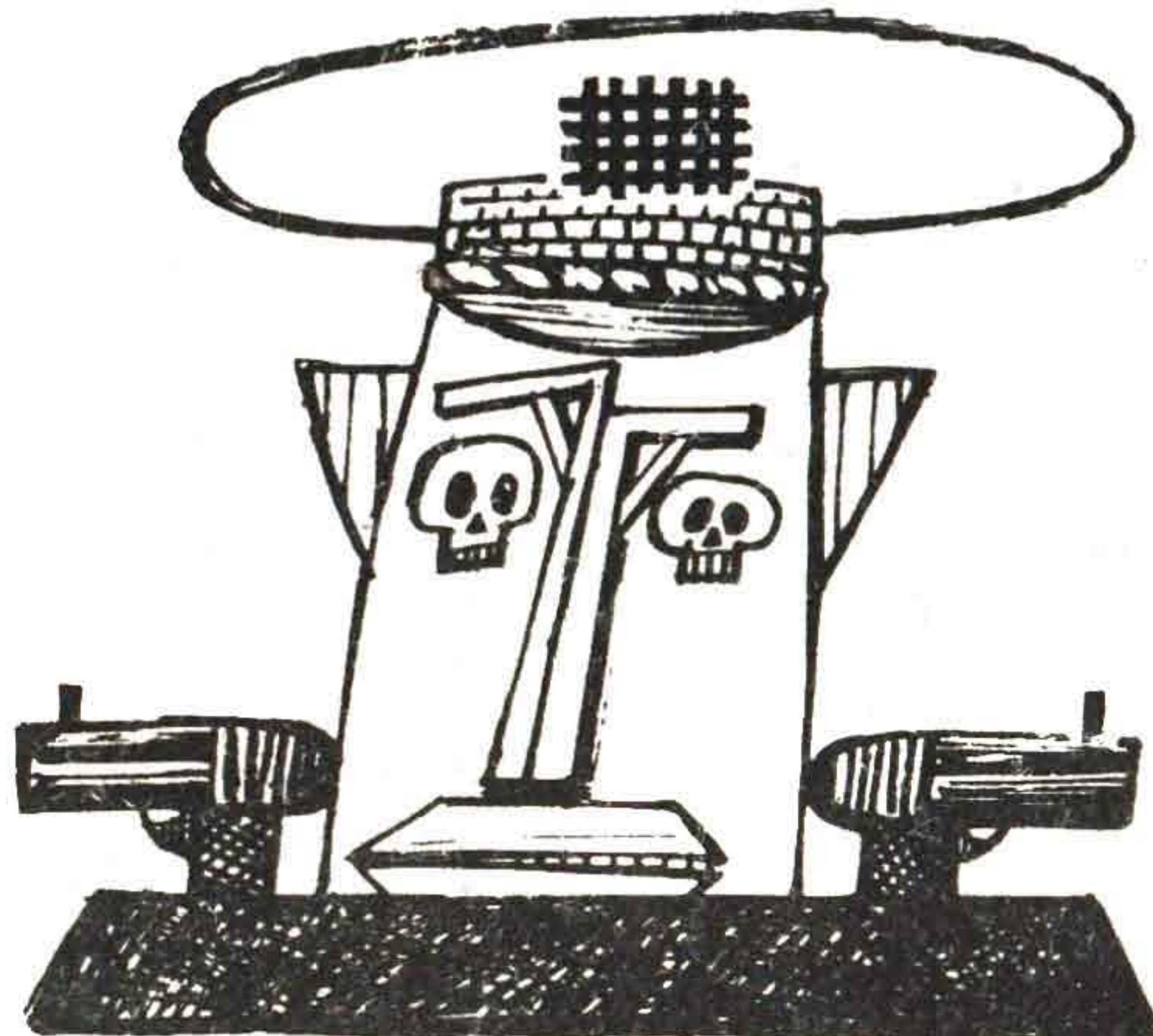

КНИГОЛЮБ

— А кого вам найважче було передплатити?
— Он того, з чорними смужками!

ЧІЛІЙСЬКА ХУНТА

у світлі світової сатири

Генерал Піночет — личина фашизму.

За вірну службу.

Піночет: — Ці вуса мені найбільш до лица.

— Кажуть, що у нас суцільний морок. Як бачите, це не так...

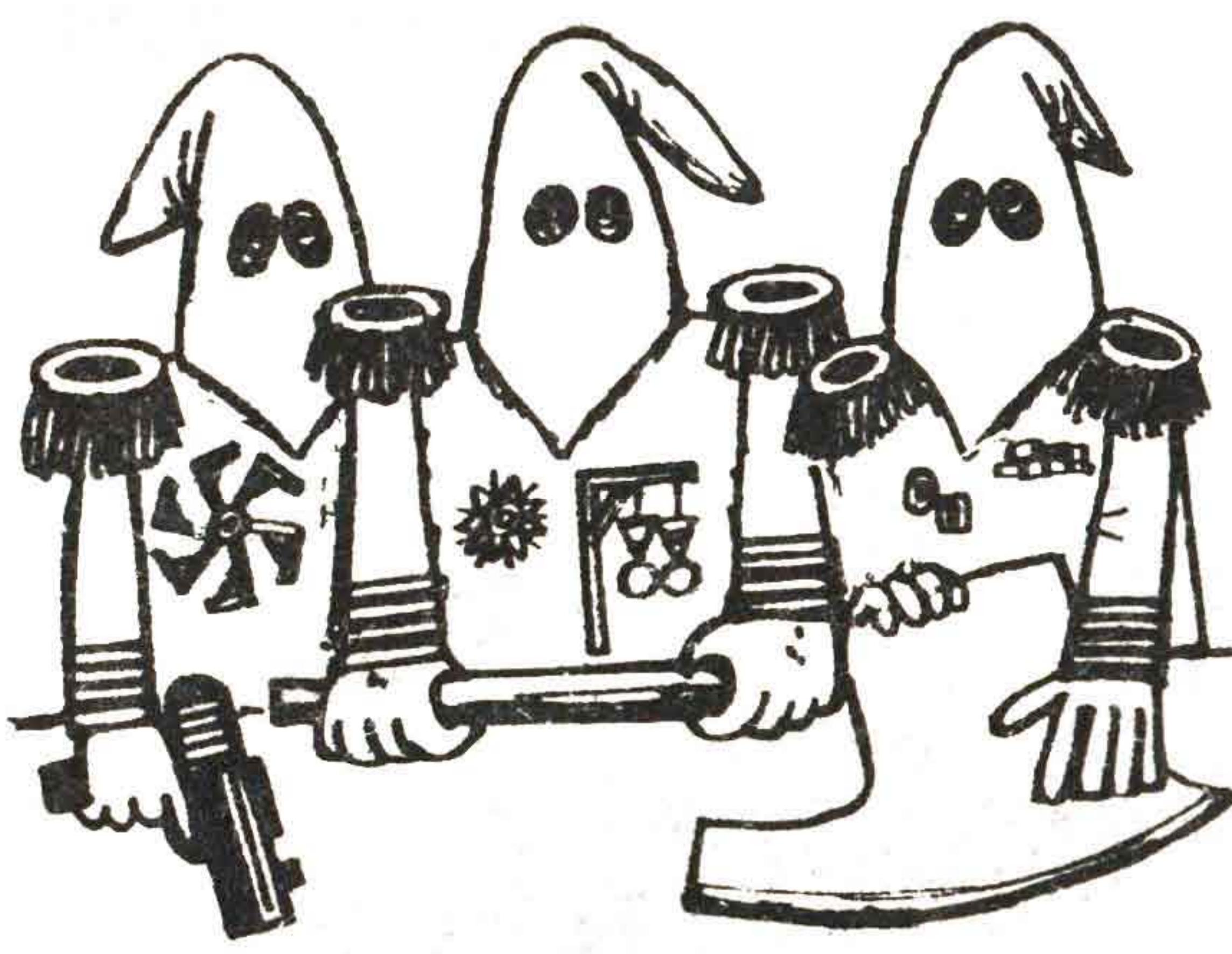
Повернення блудного сина.

У концентраційних таборах Чілі почали будувати крематорій. До цієї справи хунта залучає колишніх гітлерівських спеціалістів у цій галузі.

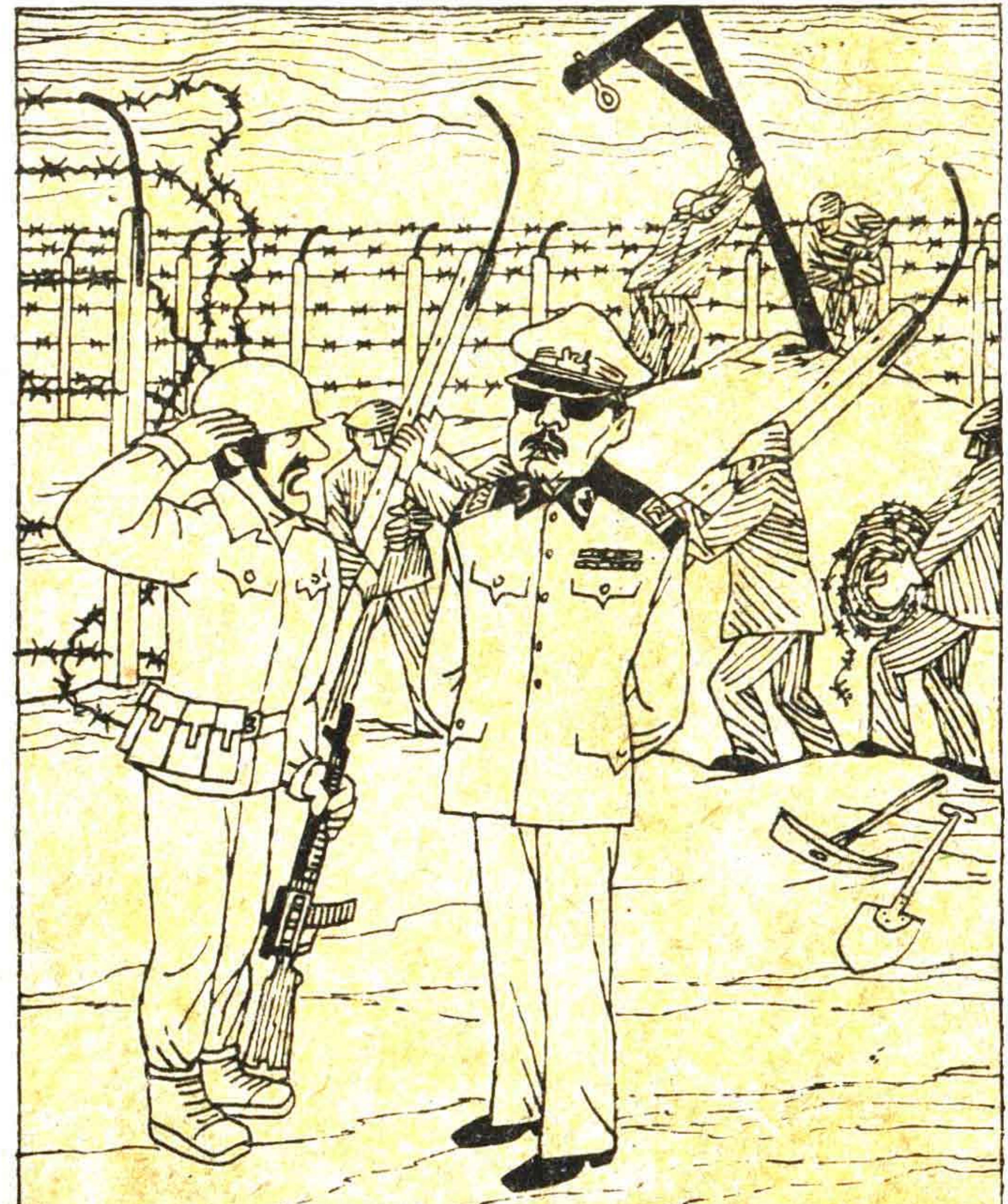
(Із газет).

— А у вас, генерале, смак, як у Гіммлера. Це добре видно з даного проєкту!

Чілійський генералітет.

— Пане генерале, відбудова Чілі йде повним ходом!